

VĚSTNÍK SOKOL SYDNEY

AUSTRALIA*

Vysoké Tatry – Tatranská Lomnica

Plně zařízený byt pro 4 osoby k pronájmu - 2 ložnice.

Krásné tatranské prostředí.

Možnost ubytování na krátkou anebo delší dobu od ŘÍJNA 2003.

Bližší informace prosím volejte Drahuše Cooper 0418 452 502

Kontakt na Slovensku Maria Collaková 421 903 206 263

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

**Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"
222 Pitt Street, Sydney, 2000
Phone: 9264 5210**

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit

SOKOL SYDNEY LIMITED

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086
ACN 000 378 736 www.sokolsydney.com

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

Číslo 1 Ročník LIII Únor 2005
Number 1 Volume LIII February 2005
Print Post Approved PP 239732-00003

VYSOKÉ TATRY PO VICHŘICI

OBSAH

<i>Z pera starosty</i>	6
<i>Zpráva pokladníka</i>	6
<i>Návštěva Sokola Plzeň</i>	7
<i>Little bit of history</i>	7
<i>Mikuláš v Sokole</i>	9
<i>Vyznamenání</i>	10
<i>Dopis Generálního konzula</i>	11
<i>Dopisy čtenářů</i>	15
<i>Žalov</i>	18
<i>Kino Ponrepo</i>	21
<i>Humor</i>	22
<i>Čižošťský zázrak</i>	23
<i>Tiha havlovského sametu</i>	26
<i>Znásilňování dějin (dokonč.)</i>	29
<i>Kdo v komunistické zemi vládl</i>	30
<i>Podívejte se, kdo mlčí</i>	31
<i>Perly a perličky</i>	32
<i>Šlépějemi dějin</i>	35
<i>Vražda svatého Václava</i>	37
<i>Multikulturalismus</i>	39
<i>Global warming</i>	43
<i>Z tajů krás české řeči</i>	43

VĚSTNÍK

Dvoutměsíčník Sokola
Sydney.

Obsah publikovaných
článků nemusí být totožný
s názory redakce.

Vyhrazujeme si právo
články upravit.

Telefon redakce:
02 9528 7928

Email:
contact@sokolsydney.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

**Příští uzávěrka Věstníku:
2.3.2005**

**(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

Z PERA STAROSTY.

Dostáváme se do dalšího roku naší sokolské činnosti. Jako každoročně se setkáváme s problémem a sice pojištěním proti "Public liability". Pro malé organizace jako je Sokol je toto pojištění v této době skoro nedostupné. Tato situace samozřejmě zhoršuje rozsah naší činnosti sportovní a samozřejmě případného pronájmu haly. Je zapotřebí aby si každý jednotlivec uvědomil v které době žijeme a zároveň převzal částečně zodpovědnost za sebe a své chování. Dnes už nežijeme jak říkají kolegové v "Perníkové chaloupce" jak tomu bylo v minulosti. Na tento rok se nám díky obětavé a mravenčí práci Petra Brčáka a Čermáka, podařilo po dlouhém vyjednávání nakonec pojistku uzavřít. V budoucnu budou zapotřebí různá opatření která nebudou populární ale bohužel nezbytně nutná k zajištění doposud pravidelného chodu sportovních aktivit.

Co se týče sportovní činnosti tak ta už pravidelně pokračuje od 22. ledna kdy naše nejmladší generace dětí a sobotní volejbalisté zahájili sezónu. Další aktivity následovaly.

Na poli společenského vyžití začneme tento rok už 26. ledna kdy mezi nás poprvé zavítá Eva & Vašek z České republiky. Připravili pro nás hudební a taneční večer na který vás tímto všechny srdečně zvou. Podrobnosti na dalších stránkách.

Nazdar! Jarda Krejčík

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Dary a předplatné na Věstník celkem \$1,143; fond na údržbu Národního domu \$145. Vřelé díky všem.

⊗ **Členské příspěvky** \$700.

Vydání. Mimořádné výdaje – oprava střechy, oken, dveří, výměna okapů (zapláceno) \$5,775. Pojištění budovy a zákonné zodpovědnosti vlastníka nemovitosti (ve vyjednávání) \$12,987.

Podle výsledků tohoto vyúčtování mi připadá, že mé zprávy nikdo nečte.

Upozornění. Členské příspěvky \$25 na rok 2005 jsou splatné do 1.1.2005 (podle australských pravidel).

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1.11.2004 do 31.12.2004:

Miklová O (Kanada)	18	Bartoš M	20	Holý Z Prof	30
Chromická M	20	Kunc L	20	Gregor E	20
SuldoVský V&M	40	Zapletal A	25	Vohralík F&V	40
Kalivoda B	30	Jelínek J&M	25	Nový B	
Barton B	40	Profanta A	15	50	
Peška D	20	Jirásek B&A	25	Čapek M&F	20
Pollak L	20	Choc J	40	Berton S	10
Stevens D&L	20	Procházka K	30	Hajný M	25
Siegl D	20	Skalický L	20	Savet M	40
Klika O Dr	20	Merenda M&L	20	Macel E	20
Pantoflíček Z	20	Štefánek M	20	Novák V&M	20
Panik L	20	Leznarová S.	20	Záhorský L	20
Waldmann J	80	Bureš O	20	Hluboček J&J	120
Raynoch J	50	Plešek O&M	40	Ningerová I	15
Tichý V&J	20	Svatoš H	20		
Bartík V	5	Huřík J	50		

Prosím vystavujte všechny platby na „Sokol Sydney“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: M Moravec, P O Box 19, CROYDON PARK NSW 2133.

Stvrzenky budou přiloženy k příštím Věstníkům.

Miroslav Moravec

Návštěva Sokola Plzeň v Sydney

Sestra Jarmila Lišková (vlevo) s dcerou
Danou a bratr Mirek Moravec

Děkuji všem sestřím a bratrům Sokola Sydney za vřelé přijetí v jejich krásné sokolovně, kde jsem se cítila tak dobře. Děkuji všem, kteří šíří sokolskou myšlenku a přeji mnoho zdaru v jejich záslužné práci.

Jarmila Lišková
členka výboru Sokola Plzeň 1.

Před několika dny jsem se s dcerou Danou vrátila z měsíčního pobytu v Austrálii. Poznala jsem krásnou Sydney, její jižní a severní okolí a kousek Queenslandu. Seznámila jsem se s mnoha novými přáteli a díky mému bratranci Mirkovi Moravcovi, pokladníkovi Sokola Sydney, jsem mohla dvakrát navštívit i sokolovnu ve čtvrti Frenchs Forest. Setkala jsem se se starostou Sokola Sydney Jardou Krejčíkem, vzdělavatelem a knihovníkem nestárnoucím Jaroslavem Rayem Černým, s členkou výboru Judy Dlaskovou a jejím manželem a v neposlední řadě s všestranně činným Petrem Čermákem i s dalšími obětavými pracovníky sokolovny. Nemohu zapomenout na vynikající kulinařskou restauraci, která je proslulá českou kuchyní. Scházejí se zde každý pátek nebo sobotu sestry a bratři Sokola i další hosté. Se členy výboru jsme diskutovali o problémech, které jsou však řešitelné, např. je třeba rozšířit členskou základnu. Je jistě velice potěšující, že provoz sokolovny poskytuje bez veškerých dotací a při značných nákladech na pojištění tak bohatý celoroční program pro kulturní a společenské vyžití všech členů a jejich příznivců. Poměrně bohatá sportovní činnost se v poslední době rozšířila o cvičení dětí, což je zvláště potěšující. Od naší jednoty Sokol Plzeň I jsem s pozdravem od všech členů předala do knihovny, která je největší českou knihovnou na jižní polokouli a snad i na světě mimo Českou republiku, malý dárek - kazetu s ukázkou tělovýchovné akademie, konané při příležitosti oslav 140 let Sokola Plzeň I.

Little bit of history...

(from "A history of the Czechs and Slovaks" by R. W. Seton-Watson published in London by Hutchinson & Co 1943)

... Havlíček's zeal for the coming generation inspired another movement, more remarkable than anything of its kind which Europe was to know until the days of Baden-Powell and the Boy Scouts, and even more decisive in its influence upon the mind of the Czech nation. What the Czechs are today they owe in very large measure to the Sokols, the gymnastic society founded in 1862 by Fügner and Tyrš. Modelled on the German *Turnvereine* which played so great a part in the student movement of Germany, and hence in German politics, after the War of Liberation, it was very far from being imitative. Physical drill and gymnastics were the most striking external feature, and the vast assemblies of 15,000 men and women drilling in union at the "Slet" (or Assembly of all the Sokols) soon became one of the memorable things in

modern Prague. But this was merely external and preparatory. The goal set by Tyrš is revealed in the Society's statutes - "By the education of body and spirit, by physical energy, by art and science, by all moral means, to revive the fatherland." "Let us learn to serve our nation," he said, "it is the noblest aim to offer to our efforts." Every nation, however small, had in his view a right to exist, but only if it showed itself capable of asserting this right. "It is not the past, even the most flourishing, that can guarantee the existence of a nation, but its activity and health in the living present." The motto of the Sokols should be "eternal evolution", or indeed "eternal discontent". The whole nation should help in developing "its strength, its valour, its pugnacity... It is only when we have reached such a degree of perfection as to fear no comparison with the foreigner that we shall have fulfilled our duty towards our own selves. Whoever is content with less, it is as though he wished nothing... We must march freely with head held high. Perish on the way or be first to reach the goal. All or nothing. There are mottoes for you." "Tyrš was not content to introduce an almost scientific system into gymnastics; he tried to give them a philosophic basis in the evolutionism of Darwin, then at the height of its vogue. His aesthetic side is shown at its most original in the mass exercises in which the Sokol Congresses of recent decades culminated, and which in our own day evoked a special kind of musical accompaniment - a living and rhythmic symphony. In a word, gymnastics as conceived by the Sokols are of a higher order; they are a factor in our outlook on life, an artistic and moral expression of the human soul, a joyous cry of mass enthusiasm. The Sokol movement created something entirely new out of materials which were merely the raw mass of the older gymnastic serving purely physical ends."¹

It should be added that Tyrš had fully grasped the lesson which is to us a commonplace of modern warfare, but was by no means so universally obvious in the 'sixties. His idea was that soldiers can be taught the use of arms fairly rapidly, but that what takes so much time is to give them what he calls "the indispensable combative qualities"; this needs "long years of repeated exercises." In other words, he had studied the "philosophy of discipline" and his teaching involved not merely physical drill, but intellectual drill in the ethics of citizenship.

Perhaps even more fundamental was the fact that the Sokol movement rested on essentially democratic principles, without any distinctions of rank or class. It, as indeed the whole Czech revival, was essentially a middle-class movement. With trifling exceptions the aristocracy stood aside, and the intellectual leaders were drawn from the ranks of the bourgeoisie and peasantry.

¹"The Sokol Movement" (Slavonic Review, No. 49, July, 1932).

V minulém, prosincovém čísle Věstníku jsme již popřáli letošním ledňáčkům a tak v tomto prvním čísle nového roku 2005 popřejeme **únoračkám, únoračkům, březňačkám a březňákům!**

Srdečně blahopřejeme a přejeme všechno nejlepší sestrám, které oslaví své kulaté narozeniny v únoru a březnu: 19.2. Natalii Bosilkov, 2.3. Fioně Quatermans 7.3. Katerině Liszt, 16.3. Kamile Nejedlé, 26.3. Barboře Vosobové a 31.3. Janě Merendové

a vše nejlepší našim bratrům, kteří ty kulaté oslaví v únoru: 9.2. Vlastovi Novákovi, 12.2. členu výboru Sokola Sydney Pavlu Ottovi, a těm, kteří je budou slavit v březnu: 4.3. Romanu Nahodilovi, 8.3. Karlu Kazderovi, 25.3. Lubomíru Paluškoví, 28.3. Bruno Karlínovi a 31.3. Jaroslavu Klesovi.

A těm dříve narozeným, našim seniorům i k nekulatým narozeninám přejeme vše nejlepší a pevného zdraví: 27.2. dlouholetému náčelníku Sokola Sydney bratru Oldovi Maříkovi -83-, 2.3. a do Coolam Beach posíláme přání bratru Stanislavu Bertonovi.

Našim čtenářům připomínáme, že mezi kulatými narozeninami jsou nejen ty, které končí na nulu tedy 20, 30, 40 atd., ale také ty, co končí pětkou tedy 25, 55, 65 a pod.

Mikuláš v Sokole

Grant winner has strings attached (North Shore Times 3/12/2004)

Photo: Peter Kelly

KU-RING-GAI Council has been awarded an Australia Day Great Ideas Grant for their 2005 Australia Day celebrations.

The award-winning submission, the Australia Day Lantern Puppet Project, will consist of around 100 young North Shore residents designing and constructing large scale characters under the guidance of renowned local artist, Lenka Muchová.

"It is very exciting," Lenka, who conducts workshops at the Ku-ring-gai Arts Centre, told the *North Shore Times*. The performance will

explore the Australia Day theme *Our land abounds in nature's gifts*, and the battle for survival in our beautiful but harsh ecosystem.

The finale at 8.50pm will also be supported by international vocalist, Gary Sterling.

OBÁLKA Z MINISTERSTVA A VYZNAMENÁNÍ

Ne že bych se chtěla vychloubat, ale ráda bych i takto poděkovala za prokázanou poctu. Koncem roku jsem totiž našla ve škole kde pracuji mně adresovanou obálku s oznámením Ministerstva školství, že mi má být uděleno vyznamenání a že se mám osobně dostavit do canberského Civic Centra k jeho předání. A že prý mám dát předem vědět, zdali se osobně dostavím. Nelenila jsem a po jistém váhání jsem přihlásila nejen svoji účast, ale i účast manželovu a našeho drahého psika Georgie.

Nijak mě ale to pozvání nevzrušovalo až do okamžiku kdy mně vedoucí naší knihovny přečetl text dopisu, kterým jsem byla na vyznamenání navržena. Takovou poctu jsem věru nečekala - hovořilo se tam totiž o historii celé naší rodiny od příchodu do Austrálie až po vyhoření našeho canberského domu, a k přípisu byl také připojen snímek jak sedím před kupou papírů a vedle sebe mám Georgie se vztyčeným ušima v její nejmajestátnější póze - protože totiž dobře neslyším spolehám se na zvláště vycvičenou Georgie bez níž bych byla nemožná. Přestože nejsem zvyklá na žádné takové ceremonie a raději se vytrácím v houfu, uvědomila jsem si důležitost pozvání a přijala jsem je po počátečních rozpacích s díky a i s radostí.

Manžilkovi jsem pak hned dala vědět, aby se pro tu příležitost jak se říká hodil do gala, a když nadešel ten památný den, tedy druhého prosince minulého roku, i já sama jsem na sebe navlékla nedělní háv, sebrali jsme moji nerozlučnou Georgie a vyjeli jsme na tu parádu. Když se nám u vchodu do budovy Civic Centru dostalo V.I.P. přivítání a když nás uváděli na pro nás zvláště rezervovaná místa, začalo to ve mně pořádně hrkotat - však na takové pocity nejsem zvyklá. Srdce jakoby mi stoupalo až do krku a když na mne přišla řada a když jsem musela vypočodovat ze svého místa a obrátit se směrem k obecenstvu myslela jsem, že mě klepne pepka, ale neklepla. Paní ředitelka začala číst zkrácenou verzi pochval adresovanou mé maličkosti. Věrná Georgie vedle mě všechno svým psím způsobem bedlivě pozorovala, ale já nevěděla kam se dívat a zírala jsem tedy raději na zem a jen jakoby po očku jsem nicméně pozorovala co se děje na podiu. Sama paní ministryně školství mi potom osobně předala zarámovaný diplom a jako dárek velkou koženou aktovku, načež mě s ministryní fotografovali, a pak také ještě zvěčnili i s diplomem. Když jsem se konečně vrátila na své místo vedle manžela Vrátí, oddechla jsem si, že už mám tu trachtaci za sebou. Sklidila jsem ale, musím říci, velký potlesk, jednak asi vzhledem k svému pokročilejšímu věku a hlavně asi také kvůli své věrné psi společnici Georgie.

Nakonec ještě došlo k společnému fotografování všech nás devíti vyznamenaných, ale předem jsme my všichni vyznamenaní musili ještě podepsat prohlášení, že nebudeme nic namítat proti zveřejnění snímků. Pak se nám všem dostalo občerstvení ve formě všelijakých australských dobrot - však to znáte, sandwiche všech barev a forem - a tím ta celá paráda končila. Snad bych měla ještě poznamenat, že hostitelé se ohleduplně pozeptali, zdali Georgie nepotřebuje napít vody! Musím říci, že to všechno na mne udělalo silný dojem, a že to byl i jeden z nejsilnějších zážitků mého života v Austrálii, i když mám pocit, že jsem si těch poct vlastně ani nezasloužila.

Zorka Kašpárková

Redakce Věstníku k tomu dodává, že se toho vyznamenání dostalo sestře Kašpárkové jistě zcela zaslouženě - po všech strastech, které Kašpárkovu rodinu po vyhoření jejich domu v Canbeře potkaly a jsme si jisti, že celá sokolská veřejnost sestře Zorce ze srdce přeje vyznamenání, které se jí a její rodině tak výrazným způsobem dostalo.

////////////////////////////////////

Pana **Stanislava Frnocha** rodem ze Strakonice, který údajně přijel do Austrálie v roce 1948 hledá jeho sestřenice paní Marie Hejtmánků, nyní Kašpírků. Informace, prosím, podejte redakci Věstníku (Sokol Sydney, 16 Grattan Cres, Frenchs Forest NSW 2086, tel. 02 9528 7928) nebo do Brisbane 0411 282 717 v pracovní době a večer po páté 07 3299 2171 (bratr Milan Paulů).

////////////////////////////////////

AUSTRALIA **olympic** TOUR 2005

www.bestia.cz

Petr Vitek presents OLYMPIC

Tickets: Czechoslovak Club 8346 4181, Z. Jiránek 8263 8217

SYDNEY 5 March 7.30pm, Sydney Congress Hall, 140 Elizabeth St, Sydney
Tickets: Petr Vitek 9319 1555, 0414 252 528; Renata Morgan 0402 034 409;
Country Club 9606 0904, 0421 897 983; Sokol 0412 644 368;
U Nás Doma 9331 0022 Restaurant; Café Bohemia 9665 6259

BRISBANE 12th March 7.30pm, Czechoslovakian Club, 25 Upfield St, Burbank
Tickets: P. Venzara 3286 9447

MELBOURNE

26 Feb 7.30pm
Australian National
Memorial Theatre
Cnr Carlisle and
Barkley Sts St Kilda

Tickets:

Barbara Semenov
9827 7884
0408 333 235
Bohemia Travel
9544 8999
Sokol
9432 8246

ADELAIDE 27 Feb
7pm, Czechoslovak
Club, 51 Coglin St,
Bromton

~~~~~

CONSULATE – GENERAL OF THE CZECH REPUBLIC SYDNEY

169 Military Road, Dover Heights NSW 2030, fax: 02 9371 9635, telephone: 02 9371 0860

e-mail: sydney@embassy.mzv.cz, website: www.mzv.cz/sydney

Vážení krajané,

Sydney, 16.12.2004

na sklonku roku 2004 jsme pro Vás připravili naši poslední informaci o tom, co se ve spolupráci či organizaci naším konzulátem událo v uplynulém roce i o tom, co chystáme k realizaci v roce příštím.

1. Rekapitulace roku 2004

Únor

Ve dnech 4. – 5.2. navštívil ministr zahraničí a místopředseda vlády ČR JUDr. Cyril Svoboda Sydney. V rámci nabitého programu absolvoval setkání a jednání mimo jiné i s premiérem a guvernérkou NSW a čas si našel i na krajany v Sokole Sydney.

Březen

GK Sydney uskutečnil historicky první svatební obřad na půdě našich zastupitelských úřadů v Austrálii.

Duben

Ke konci měsíce se konala výstava obrazů v Hermann Black Galery za účasti umělců z deseti nových členských zemí EU včetně dvou australsko-českých umělkyní.

Květen

Dne 10.5. proběhly oslavy rozšíření Evropské Unie pořádané Parlamentem NSW s účastí 20 zástupců čs. krajských klubů, legionářů a Honorárních konzulů v Austrálii a Novém Zélandě.

Červen

- 11 českých firem úspěšně vystavovalo své výrobky na „National Manufacturing Week 2004“ v Sydney.
- Po dobu 1 týdne byla vyprodána představení „The flying babies“ Divadla Drak z Hradce Králové v Sydney Opera House.
- GK Sydney v rámci poděkování pozval pracovníky produkce Opera House a účinkující na neformální setkání s pracovníky GK.

Červenec – Září

Po Australských krajských klubech putovala neobyčejně zajímavá výstava „Krásy a tajemství České republiky“. Věřím, že v budoucnu budeme mít možnost získat tuto velice úspěšnou výstavu na delší dobu tak, aby ji měli možnost shlédnout krajané ve všech zbývajících klubech a asociacích.

Říjen

- Skupina senátorů Výboru pro územní rozvoj, veřejnou správu a životní prostředí senátu ČR navštívila Sydney. Senátoři se účastnili oslav státního svátku ČR pořádajících GK Sydney v Parlamentu NSW a setkali se s krajaný v Country Clubu a Sokole Sydney.

Za jejich účasti byla rovněž slavnostně otevřena putovní výstava pana Jana Kratochvíla – Český a Slovenský Exil 20. století.

- Český sochař Václav Fiala získal 1. cenu za své dílo na výstavě soch na Bondi Beach – „Sculptures by the sea“

Listopad

Dne 6.11.04 se na GK Sydney pod záštitou Generálního konzula konalo kulturní odpoledne poezie Ing. Zdeňka Grunera s názvem „Psáno do větru“. Recitační pásmo básní našeho krajana zorganizovali manželé Reichovi. Tato akce byla svým charakterem historicky první na půdě čs. konzulátu a všech 31 hostů z krajské komunity věří, že nikoli poslední.

2. Akce a události v roce 2005

Konzulární změny na GK

Dne 6.12.04 nastoupila na GK nová pracovnice Eva Janušková střídající ve vízovém oddělení Vlastu Poděbradskou.

Dne 13.12.04 jsme přivítali nového hospodáře GK Sydney pana Michala Černého, který nahradí v této funkci k 31.12.04 Ing. Tomáše Slimáčka.

Telefonní spojení s GK

S účinností od 15.1.05 bude opětně zprovozněna opravená digitální ústředna. Jak všichni pevně věříme, skončí tak neuspokojivý stav problémového dovolání se na pracovníky GK. Omlouváme se za dosavadní situaci, která nebyla zaviněna osobním přístupem našich pracovníků, ale technickým stavem telefonní techniky a vedení v budově úřadu.

Připomenutí vyúčtování příspěvků – finančních dotací krajským klubům a organizacím za rok 2004.

Připomínáme, že termín pro vyúčtování všech přidělených finančních dotací OKKV MZV ČR na rok 2004 je do 31.1.2005.

Nebodří-li GK Sydney toto řádně provedené vyúčtování do uvedeného termínu, nebude příslušné krajské organizaci přiznán požadovaný příspěvek na rok 2005.

Pan Kratochvíl a česká komunita v Austrálii

Dovolte mi na tomto místě umožnit oslovení pana Kratochvíla české komunity v Austrálii:

Vážení Češi a Slováci žijící v Austrálii,

v současné době po Austrálii putuje výstava „Český a slovenský exil 20. století“, již jsem autorem. Zúčastnil jsem se dvou vernisáží – v Sydney a v Melbourne v měsíci říjnu a listopadu 2004. S řadou z Vás se seznámil a vysvětlil svůj záměr při své návštěvě v říjnu a listopadu 2004. O umístění výstavy „Český a slovenský exil 20. století“ se s velkou péčí stará Jeho Excelence velvyslanec České republiky v Canbeře pan Karel Pažourek a vážený generální konzul České republiky pan Jaroslav Doleček. Výstava by měla cestovat po celé Austrálii a na závěr trvale nainstalovaná v muzeu v Melbourne. Přípravuji další expozici, která bude věnována Čechům a Slovákům žijícím v Austrálii, kteří přicházeli v celém 20. století. Jsem si vědom rozsáhlosti tématu. Dle neoficiální statistiky žije v Austrálii 16 tisíc Čechů, což je obrovské množství reprezentantů exilu. Přesto, nebo právě proto, bych chtěl zachytit co nejrozsáhlejší skupinu, aby náš výstup představoval reálný pohled na český a slovenský exil 20. století v Austrálii. Moje prosba k Vám je: prosím, ozvěte se na adresu - e-mail k2001@2001.cz nebo poštovní adresu: Jan Kratochvíl OCM, Společnost pro kulturu a dialog K2001, o.p.s., Dřevařská 19, 602 00 Brno, Czech Republic a zašlete, prosím, výchozí data, fotografie nebo další dokumenty o sobě, vlastní rodině, přátelích nebo i zemřelých osobách, o jejichž existenci víte a přejete si, aby byli zachyceni. Publikace by měla být členěna obdobně, jako jsou členěny publikace o exilu, které jsem s sebou přivezl do Austrálie a byly k dispozici pro exulanty v Sokole Sydney a Sokole Melbourne, kde jsou též zařazeny do knihoven. Nová výstavní expozice by měla být podobně koncipována jako ta, která cestuje po Austrálii (skupiny: SOKOL, OREL, LEGIONÁŘI, VĚDCI, UMĚLCI, CÍRKEVNÍ MISIE, ČASOPISY, ROZHLASOVÁ VYSÍLÁNÍ atd., dále konkrétní osoby, které nemusí sounáležet s žádnou ze skupin). Nejde mi jen o významné osobnosti, ale též o lidi neúspěšné a také bych chtěl jak do publikace, tak do expozice zařadit i negativní prvek exilu, tj. konfidenty Státní bezpečnosti, kteří byli infiltrováni do krajských organizací, pokud se podaří toto téma zpracovat. Mimo výstavy a publikaci, které jsou určeny též pro české školy v naší zemi, natáčíme rozhovory pro filmový dokument, který se bude připravovat v České televizi v roce 2005. Natočil jsem již asi 60 hodin rozhovorů

s exulanty. Potřeboval bych ještě dotočit aspoň 200 – 300 hodin nejen pro filmové účely, ale i pro archivní dokumentaci sloužící v případě zájmu studentů a historiků o téma „Exilu v Austrálii“. Pro tento účel považuji filmovou výpověď jako nejvhodnější způsob věrohodné informace. Pokud se situace nijak nezkomplikuje, předpokládám, že bych přicestoval do Austrálie v květnu a červnu 2005, kdy bych zpracoval filmový dokument.

Děkuji Vám za ochotu a pomoc.

Jan Kratochvíl OCM

Autor projektu „Český a slovenský exil 20. století“

Společnost pro kulturu a dialog K2001, o.p.s.

Náš konzulát nabízí zprostředkování Vašeho kontaktu panu Kratochvílovi pro případné Vaše setkání a uskutečnění rozhovoru po dobu jeho pobytu v Austrálii v 05.-06.2005

Prezentace České republiky v Austrálii – „Malá velká země“ aneb České dny v Sydney

Pod organizací Česko-australské obchodní společnosti, ve spolupráci s Ministerstvem Obchodu a Průmyslu ČR, Magistrátem hlavního města Prahy a pod záštitou ZÚ Canberra a GK Sydney se ve dnech 15. – 18.6.2005 v Sydney uskuteční svého druhu ojedinělá a svým rozsahem dosud největší prezentační akce České republiky v Austrálii.

Na programu této mimořádné akce budou:

- prezentace českých a australských obchodních firem
- promítání českých filmů
- výstava obrazů předních výtvarných umělců
- výstava Magistrátu hlavního města Prahy
- prezentace české kuchyně a českého piva
- investiční semináře atd.

O chystané akci Vás budeme podrobněji informovat v naší příští informaci.

Vážený krajané,

závěrem mi dovoluji abych Vám všem zde v Austrálii i na Novém Zélandu popřál krásné a pohodové prožití vánočního času a v Novém roce jen to dobré.

S úctou

Ing. Jaroslav Doleček

Generální konzul

*Začínáme další ročník Věstníku Sokola Sydney, ročník LIII. A při té příležitosti by redakce chtěla srdečně poděkovat našemu generálnímu konzulovi České republiky v Sydney, Ing. Jaroslavu Dolečkovi za jeho pravidelné příspěvky i za jeho podporu našemu Věstníku s přáním dalších úspěchů v jeho diplomatické činnosti, radosti a spokojenosti v rodinném životě, jakož i štěstí a dobrého zdraví v roce 2005. V našem bohatém redakčním archivu jsme objevili, že pan generální konzul letos oslaví jedno významné jubileum! V polovině roku bude slavit 30 let od své maturity a proto zde přetiskujeme seznam maturantů – abiturientů gymnázia v Rychnově nad Kněžnou z roku 1975. **Gaudeamus igitur, iuvenes dum sumus!***

MATURITNÍ ROČNÍK 1975 TŘÍDA IV. A

Jana Balousová, Ježkovice
Ilja Derner, Skuhrov nad Bělou
Jaroslav Doleček, Dlouhá Ves
Michael Eckstein, Rychnov n. Kn.
Danuše Frejvaldová, Vamberk
Jitka Fryčová, Rychnov n. Kn.
Eva Hrochová, Uhřetov
Zora Jakoubková, Rychnov n. Kn.
Václav Jech, Solnice
Luboš Jírovský, Solnice
Olga Kacrová, Vamberk
Milan Krsek, Soinice
Jaruška Krsková, Peklo n. Zd.
Vlastimil Kubový, Kunčina Ves

Třídni učitel: Svatopluk Mareček
Věra Málková, Lhoty u Potštejna
Irena Martincová, Rychnov n. Kn.
Marie Mikysková, Vamberk
Pavel Pemeš, Vamberk
Jana Perinová, Rychnov n. Kn.
Ladislav Piša, Rychnov n. Kn.
Věra Pohlová, Rychnov n. Kn.
Oldřiška Řeháková, Rychnov n. Kn.
Hana Škodová, Kvasiny
Věra Švorcová, Lokot
Jaroslava Vacková, Rychnov n. Kn.
Zdeňka Vašátková, Synkov
Dagmar Vašatová, Kvasiny
Jitka Vondřejcová, Ohnišov

EVA A VAŠEK

Zveme vás na hudební a taneční večer s Evou a Vaškem

Hudbě a zpěvu, co uslyšíte, neschází melodie, rytmus, smysl či význam. I vzpomínka na šťastné chvíle z minulosti se najde. Zvoleným žánrem muzikanti a zpěváci Eva a Vašek pokračují v tradici skupiny SURF z Blanska. Mimo Českou republiku často vystupují v Rakousku, ale rozdávali potěšení z hudby i ve Španělsku, ve skandinávských zemích, na Jadranu, v USA a v Kanadě. My si je hlavně pamatujeme z velmi úspěšného turné před třemi lety v Austrálii a z nejhranějších melodií na místním českém rádiovém vysílání. Jejich výběr hudby ocení dospělí posluchači, bez rozdílu společenského postavení, jejichž společným pojítkem je láska k srozumitelné a dobré hudbě. Pokud bychom měřili úspěch Evy a Vaška prodejem nahrávek, z jejich dvaceti šesti alb jich polovina byla oceněna zlatými deskami a také deskou diamantovou.

Je to šťastná shoda, že Eva a Vašek milují stejnou hudbu jako jejich posluchači. Společné potěšení vystupujících a posluchačů znásobí působení hudby a vytvoří nezapomenutelný večer.

Koná se v sokolském Národním domě 16 Grattan Cres, Frenchs Forest v sobotu 26. února v 20.00 hod. Vstupné \$25.00. Večeře od 18.00 hodin. Reservace vstupenek, večeří a zákusků u Jardy Krejčíka 8812 5875, Petra Čermáka 9981 4765 a Petra Brčáka 9988 4887.

(Prosíme volejte pouze večer)

Jeden z nás *Olga Griolet (Zpravodaj, Sokol de Paris, říjen 2004)*

V pařížském Sokole se starší generace zná již od mládí. Myslím na Jarku Polanského a Huguette, na Oldu Lichého, na Lidušku Čížkovou, na Jaro Uhlíře a mnoho dalších, které jsem zde necitovala.

Zmiňuji-li se o Jaro Uhlířovi, je to proto, abych uvedla příklad přátelství v osamocení. Zlobil by se na mne, kdybych se zmínila o jeho životě, který mnozí z vás znáte.

Zdalipak jste věděli, že byl vydavatelem a autorem četných kreseb a známých obrazů pařížského uličníka „Gamin de Paris“ (typická pařížská figurka již za V. Huga) v letech 1970-92?

Je nadaný. Osud mu však nebyl příznivý, a tak se stáhnul do ústraní potichu, jak říká Jacques Prévert v básni *Chanson de la Seine*: „... procházejí jako snem, uprostřed záhad a bídy Paříže.“

Sokol má štěstí, že mezi své členy může počítat ženy a muže skromné a hrdé. A co kdybyste vy také napsali malou pravdivou historku o jednom z nás?

Všem pozdrav

„Nazdar“

Dopisy čtenářů

Tajemným šerem posvátné noci,
co život urval plyne nám zpátky,
člověk jak ve snu s dětinskou duší
v minulost vchází jak do pohádky.
Vánoce milé, vzpomínko z ráje
dech váš vše v radost a píseň ladí,
navěky lidstvu hlásáte štěstí,
budíte v hrudi pohádku mládí.

Draží přátelé, milí krajané,

vpravo je kostel sv. Josefa, který se nachází v obci Kozlov-Libavá a rovněž patří do naší farnosti. Kostel sv. Josefa byl postaven v roce 1927, v roce 1957 byl uzavřen, zrušen a využit jako skladiště a nakonec úplně zchátral. Teprve v roce 2001 byl obnoven a dvakrát ročně se zde konají bohoslužby. Kostel se nachází již v Oderských lesích, kde 2 km severozápadně od Kozlova pramení v nadmořské výšce 634 m řeka Odra.

Než Vám, drazí, popřeji požehnané vánoce, chtěl bych Vám nabídnout dvě zázračné modlitby k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Pokusme se žít jako lidé velmi úzce spojení s těmito dvěma Srdci. A denně se zasvěcujeme a odevzdáváme do jejich ochrany.

K tomu Vám žehná a zároveň vyprošuje radostné vánoce plné světla a požehnaný přicházející rok 2005.

Váš P. František Pěňčík

783 56 Doloplazy 15, Advent 2004

Vážení, děkuji za blahopřání k mým 55. narozeninám. Udělali jste mne o 5 let mladším. Kulatiny mám již 5 let za sebou. Přesto děkuji!

S pozdravem M. Čapek, Doonside NSW.

Vážení bratři,

Děkuji za přání k mým 91. narozeninám. Je to věk požehnaný, ale přináší všeho trochu. V Newcastlu zemřel v září vzácný člověk Rudolf Chalupský v 85-ti letech. Šel s námi přes hranice. Sokolem nebyl, ale často přispěl. V úmrtním oznámení byl velice krásný český znak a do angličtiny přeložená hymna. V Kalifornii zemřel Jan Filípek, vzácný vlastenec, jistě jste o něm slyšeli. Napsal asi 4 knihy, aby se nezapomnělo. Mně není dobře, krvinky mi ubývají. Loučím se s Vámi.

Vaše O. Miklová, Vancouver, Kanada.

Vážená redakce Věstníku!

Buďte tak laskaví a přijměte přiloženou poukázku na dvacet australských dolarů za Váš časopis, kteří někteří lidé odmítají třeba i bezplatný. Našel jsem zálibu čísti Váš časopis, který tu a tam byl zasílaný pro mne nebo ke mně kamarádem, který je Vaším čtenářem mnoho a mnoho let nazpět. Děkuji za Vaši pozornost a spolupráci, kterou budete činit v nedaleké budoucnosti.

Z. Pantoflíček, Kurrajong, NSW.

Nazdar br. M. Moravec,

Posílám cheque pro Sokol a pro sokolský časopis.

Byl jsem členem Sokola Sydney od 1955 po 20 let. Často jsme jezdili na zábavy do Sokola Frenchs Forest. Jsem narozen v Praze 26. dubna 1926 a jsem v Sydney od 19. ledna 1952. Jsem ženatý 50 let, manželka Australanka, máme 3 dcery, 4 vnoučata. Mluví se u nás jenom anglicky.

S pozdravem Michael Savet, Peakhurst Heights, NSW.

Všechno nejlepší k svátkům vánočním, pohody a úspěchu do roku 2005 – a děkuji za výborný Věstník.

Váš Pepík Huřták, Flinders, NSW.

Vážení přátelé,

A je to tady. Jak jsem ve svém článku „Chcete mě?“ napsala, že už na důchody za rok či dva nebude, není na ně už teď. Vláda si na ně musí půjčit. Chápete, že mám strach? Za čtyřicet let poctivé práce jsme my důchodci „hozeni přes palubu“. Nezbyvá, než doufat, že se někdo na můj článek ozve. Věřte mi, připadám si jak žebrák čekající na milodary. Teď, před vánocemi. Přijměte tedy aspoň přání všem dobrým lidem.

Kde vláda vezme peníze na dávky

(údaje v miliardách korun)

Celkem chybí 6.6

Kde je vláda získá

Půjčka od České pošty cca 2

Úspora na nemocenské, dávkách a podporách cca 2

Škrty v podpoře exportu, inv.

pobídkách, zárukách 2.3

Pramen: MPSV, vláda

Vaše M. Dudešková, Uherské Hradiště

Dobrý den!

Přeji Vám pokud možno klidné prožití Vánočních svátků, lehké pozapomnění na každodenní pracovní shon a starosti a do nového roku 2005 především hodně zdraví, štěstí, úspěchů a spokojenosti jak v práci tak i v osobním životě.

Josef Kyncl, ZŠ Krouna

Vážený pane šéfredaktore!

V poslední době se docela těším na každé nové číslo "Věstníku Sokola Sydney". Děláte to moc dobře jako team s B. Šindlerem a Petrem Čermákem. Jste vůbec nejlepší publikace, která dnes v Austrálii vychází. Všiml jsem si, že ve "Věstníku" z prosince 2004 uvádíte citát z "Kanadských listů". Dávám Vám tímto svolení, abyste od nás převzali cokoli, i ve zkrácené formě, bez udání pramene. S panem B. Šindlerem jsem se určitě setkal v roce 1988, když jsem Austrálii a Sydney navštívil. Znal jsem se dobře s panem farářem Petrem Eliášem. Posíláme zdarma „Kanadské listy“ na adresu P. Jaroslava Šimka. Posílám Vám třem toto číslo i proto, že se tam zmiňuji o Hynkovi Trhlíkovi, s kterým jsem byl hodně let v kontaktu a myslím, že jsem dobře vystihl dva momenty: v poslední době ho trápil vývoj doma (měl slabé srdce), ale počínaje rokem 1984 se skupina přátel kolem něho skutečně pokusila ukázat, že i v Austrálii jsou aktivní krajané, kteří nesouhlasí s exulanty – profesionálními politiky (Zenkl, Horák, Povolný a spol.), kteří dostávali značné finanční částky od Američanů a ve Washingtonu se nejen rozdělili na Radu a Výbor a víc a víc se dostávali do vleku politiky USA. Zaujalo mě to i proto, že my v Kanadě se pokoušíme jít samostatně a nebýt vasalem USA. Jinak jsem přečetl knihu JUDr. Pospíšila „Hyeny v akci“, kde se hodně píše o Slabíkovi a jsou doklady. Zajímavá je také kniha „Politici na útěku“ a jistě Vás zaujme kopie dopisu současného českého ministra financí na téma ostrov VIS. Jsem členem poradní skupiny při podvýboru Senátu pro krajany a na VIS jsem upozornil předsedkyni Jitku Seitlovou.

S pozdravem

Mirko a Jana Janečkovi, „Kanadské listy“, Ontario, Kanada

*****

SOKOL STARS – KIDS 0 TO 10 YEARS OLD

*Twinkle twinkle Sokol Stars
Hanging off the monkey bars
Trampolines and climbing walls
Somersaults and lots of balls
Twinkle twinkle Sokol stars
Hanging off the monkey bars*

**SATURDAYS JAN 22; FEB 5, 19; MAR 5, 19; APR 2, 16, 30;
MAY 7, 21; JUN 4, 18 FROM 3.30 TO 4.30**

CALL JANE 0438 014 125

*****

**Naše restaurace poskytuje
každý pátek večeri s 10%
slevou pro hosty s členským
průkazem 2005**

Žalov.

Dovídáme se, že nás navždy opustil bratr **Vladimír Hodina**. Na věčnost odešel ve Velkých Opatovicích na Moravě, kam po dlouholetém pobytu v Austrálii odešel dožít svůj čas. Vladimír Hodina přišel do Sydney s vlnou osmčtyřicátníků, bydlel dlouhá léta v Matravillu a zabýval se spravováním ledniček a televise. Později také působil několik let v Bathurstu, kde měl velmi úspěšnou hospodu. V jedné věci úspěch neměl - ačkoliv měl - postupně - několik družek, nikdy se neoženil a zemřel bezdětný. Čtenáři Věstníku se budou pamatovat, že to byl právě bratr Hodina kdo zprostředkoval spojení s jednotou v Tišnově, která nám jeho zásluhou poslala krásnou ročenku své jednoty. Budiž mu jeho moravská země lehká.

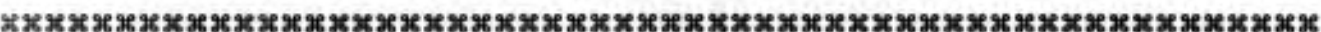

Se smutkem v srdci sdělujeme, že nás předešla na věčnost milá, radostná, Bohu oddaná a věrná sestra **Eva Dvořáčková**. Narodila se 19. července 1933 a v neděli, 7. listopadu 2004, zemřela. Již od dětství cvičila jako žákyně a později jako do-
rostenka v Boskovicích na Moravě, v župě Krále Jiřího z Poděbrad. Po příchodu do Švýcarska, 1969, se celá rodina přihlásila za členy Sokola Curych, zapojila se s nadšením do všech krajských spolků. Evička s námi cvičila věrně na všech sletech Sokola v zahraničí. S jakou radostí a nadšením chodila mezi nás do cvičení, na nácviky a vše sokolské ji těšilo. Před 7 lety jí nastaly veliké zdravotní potíže. Celá ta léta bojovala se zákeřnou nemocí statečně a trpělivě, těšila se naději, že se uzdraví. Patřila mezi nás exulanty a právem můžeme o ní říci, že byla milá, tichá a radostná sestra a hlavně velká vlastenka a sokolka tělem i duší. Bylo nám všem potěšení se se setrou Evičkou setkávat. Milá Evo, děkujeme Ti za Tvé věrné přátelství a pomoc všude, kde bylo zapotřebí. Budeme na Tebe rádi a s vděčností vzpomínat.

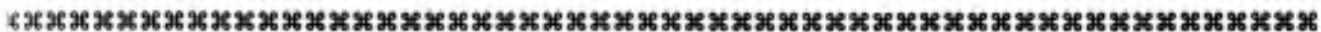
Za Sokol Curych Marie Mařasová

Během právě uplynulých vánočních svátků nás v Praze navždy opustil dobrý člověk, kamarád, přítel a dlouholetý člen našeho sydneyského Sokola, **Zdeněk Senohrábek**, také známý jako Dennis Senek. Zemřel náhle 26. prosince 2004, třináct dní po svých 59-tých narozeninách. Mnozí z nás, hlavně ti z roku 1968, si pamatujeme Zdeňka, který uměl dobře balancovat čísla v účetních knihách a jako dobrého hráče našeho nohejbalu a fotbalu. Každou středu hrál v sokolovně po mnoho let. Zdeněk přišel do Austrálie v roce 1969. V roce 2000 se se svou manželkou Michelle rozhodli vrátit domů do Prahy. Zdeňku, nikdy nezapomeneme a zůstaneš v našich srdcích s dobrými vzpomínkami. S upřímnou soustrastí manželce Michelle a pozůstalým Tvoji přátelé a Sokolové v Austrálii.

**SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO
PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET OD ÚNORA DO
LISTOPADU VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21HODIN.
VOLEJTE RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886
nebo PETRA ČERMÁKA tel 02 9981 4765**

THE BIRTH OF EUROPE

4 000 – 500 BC

Bronze daggers and swords represented not only advanced weaponry but also a new spiritual dimension. The quality and decoration of these arms reflected the wearer's social status, his power and ambition. The dagger is often associated with death, vengeance and premeditated murder, but also with sacrifice to deities. It thus also reveals the hidden instincts of man at that time.

The picture of Europe as a whole emerges with greater clarity at the time when the prehistoric man first started using copper, especially its alloy with tin known as bronze. It was during the Bronze Age that history began with script and written records and by the 8th century BC, the Greek poet Hesiod first used the term Europe.

During the 4th and 3rd centuries BC, in a territory comprising almost the whole of Europe, a culture appeared which is characterised by structures built of stones weighing often as much as several hundred tonnes.

MENHIR STONE AT KLOBUKY

BELL BEAKER WARE

MENHIR STONE AT ORAHOMYSL

As the Czech territory was quite heavily populated at that time, it became a meeting ground of several different cultures as was the case of the two major ones which had originated in the opposite corners of the continent and produced pottery decorated with cord impressions, known as corded ware, and bell-shaped beakers.

MAKOTRASY
LOOKOUT, A MODEL

Of decisive importance in the development of Central Europe around 2 000 BC became the *Uneticean culture* which originated in what is now the Czech territory and centred in the area of the village of Unětice (Aunjetitz). Bronze trinkets, tools and weapons made by the craftsmen of the Uneticean culture were so fine that they became subjects of long-distance trade, as attested by the find of an Uneticean bronze dagger unearthed near Stonehenge in Britain.

Foto: Pavel Ott

After the decline of the Uneticean culture, the next major influence was that of the another encounter of two different and complex European cultures, distinguished by their funerary customs and termed the barrow (mound) burial culture and the urn-field culture.

BRONZE CLASP

A RICHLY APPOINTED
GRAVE OF A CHIEFTAIN
AND DIVINER,
WESTERN BOHEMIA

ca. 4 500 BC

2 700 - 2 000 BC

ca. 2 000 BC

ca. 1 500 BC

ca. 950 BC

Newgrange Tomb,
Ireland

The Great Sphinx
at Giza, Egypt

Minoan culture

Mycenaean - Greece

King Solomon
begins building
the Temple in
Jerusalem

Na této a předcházející straně přetiskujeme další panel z výstavy „Krásy a tajemství ČR“. Postupně uveřejníme i zbývajících 9 panelů této významné výstavy.

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 15.00 hodin v letní a v 14.00 hodin v zimní sezóně.

Neděle 20/2/2005 v 15.00 hodin:

NOC ROZHODNUTÍ

Rudolf Hrušínský ve své poslední televizní roli v dramatickém příběhu březnové noci roku 1939, která rozhodla o vzniku Protektorátu. Dramatický příběh osudové noci ze 14. na 15. března roku 1939, v níž byl prezident dr. Emil Hácha přinucen, aby svým podpisem legalizoval zřízení tzv. Protektorátu Čechy a Morava. Autor scénáře J. S. Kupka pojal tuto historickou událost jako lidské drama člověka, který je postaven před rozhodnutí, zda vyhovět nacistickému diktátu, nebo riskovat krveprolití. Hrají: Rudolf Hrušínský, František Němec, Josef Abrahám, Luděk Munzar a další. Režie: Pavel Háša

Neděle 20/3/2005 v 15.00 hodin:

Z PEKLA ŠTĚSTÍ 2

Pokračování úspěšné pohádky, tentokrát s Karlem Gottem jako vládcem pekla i nebes. Prohnaná princezna Eufrozína se svým svrženým královským otcem poštou mocichtivého krále Brambase proti Honzovi, jenž v zemi moudře vládne. Hrají: Michaela Kuklová, Miroslav Šimůnek, Daniel Hůlka a další. Režie: Zdeněk Troška.

Neděle 17/4/2005 v 14.00 hodin (Povšimněte si změny začátku představení):

HELMADOE

Lyrický příběh z počátku našeho století, s atmosférou maloměstského prostředí, s rázovitými figurkami a jemnou analýzou lidských povah. Odehrává se v jihočeském městečku, v němž vnímavý dospívající chlapec prožije první citové okouzlení i hlubokou krizi. Helimadoe jsou i počáteční písmena jmen pěti osobitých dcer drsného venkovského lékaře Hanzelína, který nejen že léčí těžce nemocného chlapce, ale svou moudrostí mu pomáhá bolestný citový zásah překonat. Hrají: Josef Somr, Jana Dolanská, Zuzana Bydžovská a další. Režie: Jaromil Jireš

*****

CVIČENÍ PRO DĚTI v sokolském Národním domě 15.30-16.30 hod.

**vždy v sobotu: 22. ledna, 5. a 19. února, 5. a 19. března,
2., 16. a 30. dubna, 7. a 21. května a 4. a 18. června.**

Volejte Jane 0438 014 125

*****

Dopis dcéry

Vojde matka do izby svojej dcéry. Izba je prázdna a na posteli leží obálka.

Obávajúc sa najhoršieho, otvára matka dopis a číta nasledujúce:

„Milá mamka, je mi ľúto, že ti musím povedať, že som odišla z domu so svojim novým priateľom.

Našla som uňho naozajstnú lásku, mala by si ho vidieť, je veľmi zlatý, s tým jeho bohatým tetovaním a piercingom a predovšetkým s jeho obrovskou motorkou! Ale to nie je všetko, mamka, som tehotná, a Abdul hovorí, že si budeme žiť krásne v jeho karavane uprostred lesa. Chce so mnou mať ešte veľa detí, a to je aj môj sen.

A pretože som prišla na to, že marihuana je vlastne prospešná, budeme trávu pestovať aj pre našich priateľov, aby nemuseli tak strašne trpieť, až im dojde koks alebo heroín.

Zatiaľ budem dúfať, že veda konečne nájde nejakú látku proti AIDS, aby sa Abdulovi opäť darilo dobre, on si to naozaj zaslúži! Mamka, nemusíš mať strach, je mi už 13 a viem sa už o seba sama postarať.

Dúfam, že Ťa budem môcť čoskoro navštíviť, aby si spoznala svoje vnúčatká.

Tvoja milovaná dcéra.

P.S.: Mama, všetko je to volovina, som u susedov. Chcela som Ti len povedať, že sú v živote aj horšie veci, než to vysvedčenie, čo leží na nočnom stolíku.

Mam Ťa rada.“

Z amerických súdnych síní

Je tohle tentýž nos, který jste si v dětství zlomil?

Pane doktore, když někdo zemře ve spánku, probíhá to obvykle tak, že prostě klidně zesne a ráno o tom nic neví?

A co se stalo potom? - Řekl, že mě musí zabít, protože bych ho mohl identifikovat. A zabil vás?

A ve válce jste přišel o život vy, nebo váš bratr?

A nejmladší syn - ten dvacetiletý - kolik je mu let?

Máte děti nebo něco podobného?

Ukážu vám předmět doličný číslo 3. Poznáváte osobu na fotografii? - To jsem já.

A byl jste přítomen při fotografování?

Ráno, když jste byl vzat pod přísahu - nacházel jste se v soudní budově?

Paní Johnsonová, jak skončilo vaše manželství? - Smrtí.

A zemřela jste vy, nebo váš manžel?

Paní Jonesová, pokládáte se za duševně vyrovnanou? - Bývala jsem.

Kolikrát jste spáchala sebevraždu?

Takže do vašeho návratu jste byl pryč?

Ona měla tři děti, že? - Ano.

Kolik z nich bylo chlapců? - Žádné.

A měla nějaké dcery?

Tak vy nevíte, co to bylo, a nevíte, jak to vypadalo.

Mohl byste to popsat?

Říkáte, že schody vedly do suterénu? - Ano.

A vedly také ze suterénu nahoru?

Pamatujete se, kdy jste zkoumal tělo pana Edingtona?

Večer. Pitva začala asi o půl deváté.

A v té době byl už pan Edington mrtev, ano?

Ne, vy pitomče, seděl na stole a divil se, proč ho pitvám!

Číhošťský zázrak

Komunistický režim bezprostředně po převzetí moci usiloval o likvidaci svých ideologických odpůrců. Jedním z nich byla i římskokatolická církev, která měla vliv zejména na venkově a byla tak potencionální překážkou v plánované kolektivizaci vesnice. Režim stupňoval útoky proti jejím představitelům a hledal vhodné záminky k jejich likvidaci.

Ta se naskytla na sklonku roku 1949. Na třetí adventní neděli 11. prosince 1949 se v malé vesničce Číhošti u Ledče nad Sázavou při kázání (na téma evangelia o Janu Křtiteli „hlasu volajícím na poušti“) zřetelně vychýlil křížek na hlavním oltáři. Zdejší duchovní správce P. Josef Toufar, který sloužil mši byl na tento neobvyklý úkaz upozorněn věřícími, avšak snažil se své farníky uklidnit. Ze všeho nejméně si totiž přál nějakou velkou publicitu právě v době nastupující represe proti církvi.

Páter Josef Toufar

Avšak zpráva se brzy roznesla, a z malého vesnického kostelíka se stalo poutní místo. Sjížděli se tam lidé ze širokého okolí. Tyto skutečnosti nemohly nechat zůstat chladnými tehdejší vládců.

Již 9.ledna 1950 se dostavil do číhošťské fary bývalý četník, nyní strážmistr SNB Antonín Goldbricht z Ledče nad Sázavou. Byl ochotně přijat P. Toufarem, který jej zavedl do kostela a ukázal inkriminovaný kříž. Goldbricht si vše dokonale prohlédl a nezjistil nic, co by způsobovalo pohyb kříže. Dále vyslechl několik svědků (Růženu Prchalovou, Františka Černohubu, Karla Urbana a další), kteří shodně vypovídali o pohybu kříže a zcela vyloučili možnost, že by s ním farář mohl jakýmkoli způsobem manipulovat. O této skutečnosti sepsal podrobné hlášení ze dne 10.ledna 1950.

O tuto událost se ale již začal zajímat sám prezident Klement Gottwald a pověřil svého zetě Alexandra Čepičku vyšetřením tohoto případu a k jeho propagandistickému využití.

28.ledna 1950 přijeli pracovníci útvaru 701A StB do Číhoště na faru. Zde se vydávali za pracovníky zahraniční tiskové agentury a požádali P. Toufara, aby jim ukázal kostel. Když farář vyšel před faru byl násilím vtažen do auta a odvezen do Valdic u Jičína.

Zde byl vystaven krutým výslechům, které vedl vyšetřovatel Ladislav Mácha. Přesto z něho nemohl dostat doznání o podvodné manipulaci s křížem. Proto posílá velitel StB Osvald Závodský svého podřízeného Josefa Čecha s písemným rozkazem: „Dosáhnout doznání za každou cenu.“

Mácha s Čechem podrobují Toufara krutému mučení, farář je bit obušky, týrán žizní a temnotou. Rozhodující roli ve vynuceném přiznání pátera Toufara, ale nakonec i v celém uzavření případu, sehrála patrně tekutina, které mučitel Mácha říkal „karlovarská polivka“. Šlo o horký a velmi slaný roztok, který páter Toufar musel vypít. Následovala strašná žízeň, která bránila vězni usnout i v těch krátkých intervalech, které mu poskytovalo každou hodinu se opakující buzení strážných.

U Josefa Toufara bylo vypití solného roztoku následováno urychleným vývojem a perforací žaludečního vředu. Nesnesitelné bolesti, kterými trpěl více než bitím, ho sice nakonec vedly k podepsání vynuceného přiznání - bylo to zřejmě 22. února kdy ztýraný kněz podepsal protokol s přiznáním, že pomocí provázků a gumiček hýbal s křížem; zároveň byl vypracován další protokol, ve kterém se přiznává k pohlavnímu zneužívání dětí. Nechyběl ani přípis kde měl stvrdit, že proti němu nebylo použito násilí.

O den později 23.února byl odvezen do Číhoště, kde měla proběhnout rekonstrukce, která byla nafilmována. V pozdních večerních hodinách a v noci z 23. na 24.2. je nucen farář Toufar chodící s nesmírnou námahou a utrpením po rozbitých chodidlech a nesoucí známky surového bití i v obličeji, donucen vystoupat na kazatelnu číhošťského kostela a předvádět filmařům, kteří ho již řadu hodin

očekávali, estébáckou představu číhošťského zázraku. Očiti svědkové uvádějí, že Toufar nebyl schopen bez dopomoci vůbec vystoupit na kazatelnu a z úst mu vytékal tenký pramének krve. Je pravděpodobné, že již v těchto hodinách došlo k perforaci žaludečního vředu. Bolesti, kterými Toufar při této frašce trpěl, musely být nesnesitelné, filmování se však protáhlo pozdě do noci. Během natáčení se zmučený kněz zhroutil a po dalším dni utrpení bez lékařské pomoci ve valdické věznici musel být odvezen do nemocnice, kde je okamžitě operován, avšak 25. února 1950 umírá. MUDr. F. Maurer později vypověděl: „Tehdy jsem při té operaci asistoval, dělali jsme opravdu vše, co bylo v lidských silách, ale toho člověka už nikdo nemohl zachránit. Byl neobyčejně surovým způsobem utlučen k smrti, řekl bych jasná vražda.“ P. Toufar byl pohřben tajně v hromadném hrobě v Praze-Žabovřesce, příbuzným oznámena jeho smrt až v roce 1954.

Obludnost číhošťského případu dokresluje fakt, že celému představení přihlížel prokurátor Generální prokuratury pověřený vyšetřováním věci církevních, JUDr. Karel Čížek, který dokonce při filmování scény Tofara na kazatelně manipulujícího s křížem zhrouceného faráře nahradil. Navíc byl dodatečně do filmu vkomponován trik s rukou tahající za strunu, která vedla ke křížku a vyvolávala jeho pohyb. Toto monstrózní zařízení sestavovala mnoho hodin skupina specialistů a přesto nefungovalo, takže křížek nakonec uváděl do pohybu příslušník StB, stojící blízko oltáře. Tento propagandistický film se měl pod názvem: „Běda tomu, skrze něhož...“ promítat ve všech kinech jako svědectví o odhalení „spiknutí katolické církve Vatikánu proti lidově demokratickému zřízení“. StB se nepodařilo zprovoznit mechanismus na manipulaci s křížem, takže jeho pohyb nebyl nikdy vysvětlen.

Filmaři byli tímto podvodem znechuceni, stejně jako zastoupením číhošťských občanů příslušníky StB, přesto však odvedli naprosto fenomenální výkon - již 3.3. bylo k dispozici 378 kopií filmu, které se okamžitě začaly promítat po celé republice, tři kopie filmu se podařilo tajně vyvézt na Západ. Jediným místem, kde komunisté promítání filmu přísně zakázali, byla právě Číhošť. Film byl záhy stažen z kin a zničen.

L. Mácha byl v roce 1963 potrestán stranickou důtkou za mučení a propuštěn z ministerstva vnitra, v roce 1968 byl vzat do vazby pro podezření ze spáchání vraždy a zneužití pravomoci veřejného činitele. Soud v Příbrami mu však vraždu neprokázal a zneužití bylo promlčeno.

V roce 1998 Obvodní soud pro Prahu 6 jej uznal vinným ze zneužití úřední moci a těžkého poškození na těle a odsoudil jej na pět let nepodmíněně. O rok později mu městský soud v Praze snížil trest na dva roky nepodmíněně. Ostatní aktéři buď již zemřeli (Čepička) či nebyli dosud potrestáni.

Páter Josef Toufar je pouze jeden z mnoha tisíců nevinně obviněných a nevinně vězněných a mučených. Vždyť za komunistické éry zmizelo v Československu pro tzv. politické zločiny za branami věznic a koncentráků 100.000 lidí (vojáky západního odboje počínaje, sedláky konče), a bylo vyнесeno 230 rozsudků smrti. Další lidé zemřeli kvůli fyzickému vyčerpání, hrubému zacházení a na nemoci v žalářích a koncentračních táborech. Další se vraceli z těchto „nápravných zařízení“ domů ve značně zuboženém stavu a zakrátko zemřeli. Na tomto místě je třeba se optat: Kdy se již konečně komunisté omluví za své zločiny?! Je s podivem, že strana a ideologie, která jen v Evropě odsoudila k smrti statisíce lidí, ještě dnes existuje, zakuklená do demokratického kabátu, a tvoří u nás třetí nejsilnější politickou stranu. Vždyť i dnes ideologie komunistů zůstává stejná jako před 50. lety.

Čtyřicet let komunistické diktatury a deset let postkomunistického režimu značně pobořilo Římskokatolickou církev. V roce 1930 bylo v Československu (v jeho původních hranicích) z celkového počtu obyvatel 80% katolíků, v roce 1948 to bylo přes 40% a v druhé polovině 90. let se odhadovalo, že se na území České republiky nachází přibližně již jen 7% aktivně věřících. Česká republika se stala nejvíce ateistickou zemí v Evropě, což se pochopitelně odráží na stavu morálky našeho národa, kde je ve společnosti „odpovědnost“ (odpovědnost za jiné, za sebe samé, za vlast, za budoucí generace) pouhopouhým pojmem. Bylo by naivní se domnívat, že v této době není už církev v naší zemi pronásledována. Pronásledování církve pochopitelně pokračuje i nadále. Věřící jsou často zesměšňováni svým okolím a pouze trpěni ve společnosti. Věřící člověk je pro své ateistické okolí něčím nepřírodným, nenormálním, je to někdo, s kým je nezdravé se stykat. Kněžství je

zesměšňováno a samotný kněz je chápán jako „cosi“, „co“ v současné moderní společnosti nemá už co dělat. V médiích je církev často kritizována za své chyby z minulosti, třebaže se za ně již několikrát omluvila, a naopak o poslání církve a o jejich kladných stránkách, které září historií ale i současností, se již veřejné sdělovací prostředky téměř nezmiňují.

(Kompilace RV)

17. listopad, den boje proti hlouposti

Stanislav Reiniš Neviditelný pes 21/11/2004

Letos, v roce patnáctého výročí velkých politických změn v naší zemi, se toho dělo hodně. Komunistická strana se dostala na druhé místo při volbách do senátu a zhruba dvacet procent občanů říká, že jim za bolševika bylo líp. Kvůli zapominání na minulost se dostáváme do bizarního nebezpečí, že se výsledky Listopadu zvrátí a straneme se jakousi relikvií minulosti.

A tak si drze dovolil Grebeníček na slavnostním zasedání parlamentu vzít slovo a začal nadávat, jak to po Listopadu je všechno mizerné, jak nám bylo líp, „lidé docela obyčejně žili, pracovali, vychovávali své děti“ a kdesi cosi. Jeho, synáčka estébáka, se samozřejmě netýkala bezmocnost jedince proti státu. Touží po době, kdy lidé byli dehumanizováni na jakési chovné jedince jednající podle stranického předpisu. Právil také, že život v této zemi je „lepší než dostat zmrzlou opratí přes pusu“. Václav Havel se sebral a odešel a s ním všichni poslanci ODS a unionistů. Byl to trapas dějinného rozměru. Komunistům je jedno, že za čtyřicet let své vlády přeměnili naši zemi na rozvojovou a že se z marasmu reálného socialismu budeme ještě dlouho dostávat, a dokonce radí, jak napravovat to, co oni zorali. Chtěli by, abychom se vrátili do jejich časů, abychom se stali vykopávkou, na kterou by se chodil dívat celý svět.

Ještě hroživěji se vyjadřoval Ludvík Zifčák, který dal interview Lidovým novinám. Ludvík Zifčák především přiznal, že dělal mrtvého na Národní třídě ve službách jedné stranické skupiny, která podcenila hněv lidí a myslela, že se za pomoci lidových demonstrací zmocní moci a vše bude při starém. Když to nevyšlo, teď se připravuje na revoluci, která ale nebude sametová, bude krvavá, budou lidové soudy a bude se věšet. Jeho strana však nebude věšet, protože je jiná, věšet budou lidové soudy, které oni ustanoví.

Moc hezky si to soudruzi vymysleli svým marxistickým rozumem, ale pro průměrný vkus občana je to trochu moc absurdní. A tak Zifčák svým interview nijak své straně neprospěl. Ani Grebeníček svým exposé ne. Možná ale prospěl těm, kteří návrat totality nechtějí. Možná proto přišlo tolik lidí na Národní třídu na vzpomínkový program. Byly jich desítky tisíc a nálada tam byla výborná, I když přišlo jako z konve a tolik místa jako na Václavském náměstí tam nebylo.

Snad to dobře dopadne. Lidé nejsou hloupí, nejsou stádo a občas se poučí.

Byt v centru Prahy k pronájmu.

Tento byt je vhodný pro 1 až 4 osoby, je prostorný (skoro 100 m²), kompletně zrenovovaný a moderně zařízený v absolutním centru Prahy (2 minuty pěšky od Václavského náměstí).

Nájemné je 60 AUD pro jednu osobu, 80 AUD pro 2 osoby, 100 AUD pro 3 osoby a 110 AUD pro 4 osoby na noc (minimum 4 noci).

Čisté povlečení a ručníky jsou samozřejmě dodány v ceně.

Sleva je možná za ubytování na 10 dní a více.

Prosím volejte 08 9761 1047 nebo 02 9816 2026 pro bližší informace a booking.

Nezvažitelná tíha havlovského sametu přetrvává.

Už byly na toto téma popsány stohy papíru. Český samet je chválen i zatracován. Chválen je hlavně těmi, doma i v zahraničí, kdo chtějí ospravedlňovat anebo dokonce vyradýrovat přímou vinu komunistů na zločinech napáchaných během jejich násilnického vládnutí. Nebo i těmi kdo vyzdvihují civilisovanost českého provádění vládních převratů. Pokusů český samet kritizovat či dokonce zatracovat je už méně. Kritika sametu nutně vede k událostem z února 1948 a pamětníků únorového puče ubývá valem. Pokud je český „samet“ pokusem zahlazovat zločiny českých bolševiků z dob jimi vyvolané diktatury proletariátu, není na škodu naši národní paměť čas od času osvěžovat. Však bylo jádrem českého sametu způsobit nepotrestání prokázaných provinilců a zatížit tak svědomí národa na dobu mnoha generací. Proto si zasluhuje občasného oprašování paměti.

Škoda rány, která padne vedle. To byla zásada jednoho moudrého otce. Nedovolával se bití děcek jako své otcovské výsady. Chtěl tím svým rčením pouze vyjádřit, že výchova malých dětí se bez takového občasného pohlavku či štulce prostě neobejde. Rád přiznávám, že jako otec tří již dávno dospělých dětí a děd šesti nedospělých vnoučat nemohu s touto praktickou výchovnou zásadou nesouhlasit. Nemohu naopak souhlasit se způsobem výchovy, kdy rodiče se marně snaží dvouletému děcku vpravit do jeho nechápající hlavičky důvody, proč je třeba matku a otce poslouchat. A z vlastní zkušenosti dobře vím, že spravedlivé potrestání ve formě správně mířeného pohlavku je blahodárnou medicinou. Pojem spravedlnosti v sobě také obsahuje pojem spravedlivého trestu. Nepotrestání skutečného provinilce obyčejně vede k vážným výchovným problémům.

Když spisovatel Václav Havel a jeho druzi po listopadových demonstracích v Praze roku 1989 přebírali státní moc od bolševických vládců Československa, začalo se brzy ukazovat, že to budou moci provést bez krveprolití a celkem mírumilovně. Ba ukázalo se, že bolševici sami, alespoň ti z nich, kteří jednali na popud Kremlu, usilují o předání moci cestou vyjednávání a že jsou ochotni více méně dobrovolně ustoupit z mocenských posic, které třímali od února 1948. Situace byla ovšem zkomplikována živelným přáním demonstrantů a valné většiny obyvatel dosadit na trůn nikoli stoupence Gorbačovových perestrojkařů, nýbrž svoje vlastní vyvolence, v čele s Václavem Havlem. Státní moc skutečně pak přešla do rukou Havlova Občanského Fora, bez prolití krve. Sametově. A tu stál Havel se svými druhy - a to především s druhy z Charty 77 - obrněn sice sympatiemi prakticky všech nekomunistických Čechů, avšak bez jasného plánu jak dál, ovšem s notnou dávkou dobré vůle a s jakýmsi vágním avšak bláhovým přesvědčením, že častovat zločince předáváním květin a ujišťováním hrdlořezů, že „my nejsme jako oni“ vykoná své dílo humanity, že zločinci se počnou stydět a kát se ze svých hříchů a že vypukne v republice jakýsi pozemský ráj a bratrství všech se všemi. Tak tomu snad mohlo být v Havlových utopických dramatech, leč československá polistopadová realita se dala jiným směrem. Zločinci zůstali zločinci a nemajíce chutě ani náklonnosti dát se na pokání, počali se spíše svým bláhovým dobrodincům vysmívat - lidově řečeno dělat na listopadové vítěze dlouhý, velmi dlouhý nos.

Z hlediska exulantů - a v mém případě exulantů australských - se zdálo být naprostou samozřejmostí, že po převzetí moci musí dojít k spravedlivému potrestání těch, kteří se po několik dekád dopouštěli zločinů vůči československému obyvatelstvu, a především těch zločinců, kteří zavedli v únoru 1948 v našem demokratickém státě tak zvanou diktaturu proletariátu, tedy diktaturu komunistické strany, ve skutečnosti diktaturu sekretariátu komunistické strany. To co následovalo po únorovém puči se rovnalo násilnému a nekontrolovanému řádění zvrhlíků, podporovaných sice z Moskvy, ale dopouštějících se zvířecích zločinů na vlastních spoluobčanech z vlastní československé bolševické iniciativy. A to při nejmenším až do poloviny let padesátých - při nejmenším do oněch let, ba spíše až do roku osmašedesátého, do onoho tak zvaného pražského jara, kdy pak jakoby zázrakem začínali někteří z hrdlořezů procítat, bít se v prsa a jakoby se kát ze zločinů, o nichž dříve údajně neměli ani zdání.

Tak se to sice mohlo jevit s hlediska exilu. Leč nejevilo se to tak zřejmě s hlediska Havla a jeho druhů. Možná, že k potrestání nedošlo v rámci jakési dohody o předání moci, o kteréžto dohodě - snad i na nejvyšší mezinárodní úrovni - jsme dodnes nebyli

informováni. Pokud byl Havel vázán tajnými dohodami soudruhům neubližovat a ani prstem na ně neukazovat, je na čase onu tajnou dohodu zveřejnit. Pokud takové mezinárodní tajné dohody nebylo a pokud šlo jenom o kuhandl tehdy ještě Havlova Občanského fora či Havla samotného a odstupujících soudruhů, bude spočívat tíha polistopadového sametu na těch, kteří tehdy odmítali, a dosud odmítají, vinníky spravedlivě potrestat. Není zde řeč o visacích na pražských kandelábrech, ani o ilegálním gilotinování tisíců bolševických hrdlořezů. Je řeč o potrestání spravedlivém, soudně řízeném a zákonně vykonaném. Ve skutečnosti však došlo k situaci, kdy potrestán nebyl do dnešního dne téměř nikdo. Komunistům, z nichž mnozí potrestání očekávali, otrnulo, a dodnes požívají svých důchodů jako poklidní zahrádkáři a bodří chovatelé domácích králíků. Nebylo prý soudců, nebylo prý prokurátorů s čistými rukama. Bylo prý zapotřebí zachovat komunistický právní řád - a ten trvá dodnes, s nepatrnými změnami. Nikoli vrazi Milady Horákové, nikoli vrazi a vězňatelé dalších tisíců nevinných obětí komunistické justice, nýbrž prý porušovatelé stávajících „zákonů“ byli zločinci, praví český právní řád, jako na příklad bratři Mašínové, kteří se udatně počátkem padesátých let probíjeli až do svobodného Berlína. Dnes už nám exulantům by vlasy na hlavě vstávat prý neměly, ale vstávají a vstávat nutně budou, dokud zlořád zavedený a ustálený v republice nebude změněn. Na druhé straně provedly české parlamenty zákony, podle nichž ti, kteří byli komunisty oloupeni o majetek jsou nuceni dokazovat vlastní nevinu, a pokud jsou v exilu, jsou jim pod nohy českým zákonem házeny zcela úmyslně klacky a znemožňováno vlastního majetku se domoci. A znovu se také ukazuje, že existuje přímá souvislost mezi nevysvětlováním a retušováním okolností kolem násilného puče z února 1948 a jeho následků a šanováním pravých vinníků, kteří onen násilný puč organisovali a prováděli.

Jedním z vysvětlení Havlova sametu a zřejmě nechuti vracet se k únoru 1948 je ovšem i okolnost, že mezi jeho tehdejšími druhy z Charty 77 bylo mnoho těch, kteří svou zločinnost „nahlédli“ až za panování Dubčekovy krátké éry tak zvaného socialismu s lidskou tváří. Klasickým příkladem je tu soudruh Smrkovský, velitel zločinecké organizace Závodních milic z roku 1948, který „prohlédl“ až v roce 1968 a stal se dubčekovským hrdinou - a takových pak byly tisíce. Ty bylo třeba - jak se zdá - chránit, a to i za cenu pokračování krivd páchaných na exilu. Polistopadoví horlivci si nepřáli oživovat hříchy z roku 1948, a po listopadu se tedy také mnoho o únoru 1948 nehovořilo. Činy bolševiků z dob diktatury proletariátu se jakoby začaly smazávat, retušovat, pozapomínat, odsunovat stranou. Exulantům se nepřestalo říkat emigranti, snad aby se zdůraznilo, že vlast a její potřeby opustili nikoli ti kdo věšeli Miladu Horákovou a jiní a kdo ve službách bolševiků se dopouštěli zločinů, nýbrž oni, emigranti, řečení zrádci. Komunističtí pohlaváři a jejich nohsledové republiku nezrazovali, zrazovali ji ti, kdo odešli do exilu a stali se tak zrádnými emigranty. Vim, že prezident Havel jednou hovořil o „blbě náladě“, ale nepamatuji se, že by byl provedl řádnou analýzu exilu a jeho důvodů. Ta by ho byla nutně zavedla k Vítěznému únoru, který člověku jeho stáří snad neleží v živé paměti. Ovšem tendenci zamlčovat hrůzy a zločiny poučorově měli už i exulanti poinvazní. Profesor Goldstücker znovu a znovu přetřásával poinvazní normalisaci a někdy také požíráni dědiců únorového puče svých vlastních dětí z doby usmrcení Slánského a Clementise, prvotní zločiny února 1948 a jeho následků však pomíjel mlčením, anebo je jen odbýval kratičkými větami. Nerozebíral také zločinné zacházení s příslušníky československé západní armády v dobách, kdy on sám byl horlivým soudruhem. Ne že by si kdo přál bagatelisovat následky sovětské invase a následnou „normalisaci“. Je však historickou skutečností, že za oné normalisace se sice ztrácela dobře placená a prestižní zaměstnání, ale nepopravovalo se a hromadně nezavíralo do vězení, jak tomu bylo po únorovém puči v roce 1948. Básník se mohl stát umyvačem výkladních skříní, nehoupal se ale na šibenici.

Nepotrestání a retušování komunistických zločinů se nepřestane odrážet v utváření polistopadové mentality Čechů, a především mladých Čechů, dědiců listopadového převratu. Nu - však oni bolševici snad zabíjeli, kradli, překrucovali a nestalo se jim z toho nic. Existují dál, a existují s nakradeným a překruceným. Nikdo je nepotrestal. Ergo mám naději i já, že i moje krádeže a jiné přečiny budou po čase zapomenuty a prominuty. Není v tomto argumentu logika - „logika“ tryskající přímo z havlovské nechuti spravedlivě potrestat? Není v českém sametu ukryta tendence znovu překrucovat dějinné události, nazývat bílé černým a černé bílým? Jak se

potom může Václav Havel podívat vzniku „blbé nálady“ mezi Čechy? Jak podotknuto, stohy papíru už o tom byly popsány, ale samet je neustále chválen a důsledky chvály sametu nejsou havlovskými sametníky domyšleny. Domyšleny jimi totiž zřejmě být nehodlají. Z důvodů těch či oněch.

Protože přímých pamětníků průběhu „vítězného“ února ubývá, je záhodno události, které vedly k ujařmění naší země na čtyřicet let zakodovat tak, aby nezmizely z povědomí národa. Václav Havel a jeho přátelé projevovali a projevují tendenci přes ony historické události klouzat a brát je na lehkou váhu, ubírat jim na důležitosti, kterou ve skutečnosti mají. Projevují ti havlovci tendenci předstírat, jakoby všechno bylo bývalo probíhalo po dubčekovsku už od roku 1948 až do chvíle, kdy v Praze zarachotily sovětské tanky v srpnu 1968. A jakoby zločinnost soudruhů byla přijela až s rudou armádou osvoboditelkou. A takoví Smrkovští jakoby vyhlášovali o onom osudném únoru - my nic, my muzikanti, to všechno Moskva. Mladí Češi však nesmějí tápat a o únoru je třeba je znovu a znovu poučovat. Vítězný únor byl dílem násilnických bojůvkářů, komunistických pacholků, kteří v republice tehdy nastolili diktaturu. Před válkou a během druhé světové války a snad až do února 1948 mohli být lidé, jež by bylo možno zvat komunistickými idealisty. Byly sice k dispozici informace o stalinských čistkách v třicátých letech, o masových deportacích milionů venkovanů z Ukrajiny do sibiřských smrtonosných lágrů, byly autentické zprávy našich ruských legionářů o bolševických zvěrstvech - nu ale řekněme, ne každý takové zprávy nutně sledoval. Avšak od února 1948 už se nedalo o idealismu hovořit. Šlo o holé násilí a holý podvod a komunisté zcela veřejně nastolovali diktaturu, podle bolševických plánů a v těch plánech bylo násilí tou nejdůležitější složkou. Zmocnit se vlády lstí a násilím a pak moc lstí a násilím udržovat. Tedy i soudruh Smrkovský a jemu podobní se na násilí vehementně podíleli, Smrkovský jako velitel ilegálních závodních milic, generál a později prezident Svoboda jako zrádce presidenta Beneše, a mnoho a mnoho pozdějších dubčekovských „hrdinů“ - ostatně včetně Dubčeka samotného - s máslem na hlavě musejí být viděni bez růžových brýlí vykonstruovaných v roce 1968. Komunisté si nikdy nepřáli nastolit socialismus s lidskou tváří, naopak, už od dob rozkolu mezi menševiky a bolševiky před první světovou válkou byli bolševici horlivými stoupenci násilí a dovolávali se násilných převratů, žádného socialismu s lidskou tváří. Mladí Češi nechť znají pravdu o zastáncích komunismu z roku 1948 a nechť si uvědomují, že po roce 1948 už nebylo idealistů. Byli karieristé, prospěcháři, přímí zločinci, násilníci, podvodníci, lumpové a lháři. Ať mladí Češi sami zváží, zdali z takových zrůd se mohli stát socialisté s lidskou tváří. Toto, pokud je známo, Václav Havel a jeho chartisté nikdy neuvedli na správnou míru a pochopy z února 1948 nikdy Havel sám pravým jménem nepojmenoval. Jinými slovy, komunistické zvrhlosti byly útlocitně přikrývány jemným hedvábným sametem a leží pod ním dodnes.

K trvajícimu odsuzování těch, kteří po listopadu 1989 sice uchopili státní moc a později dokonce prohlásili komunistickou stranu za zločinnou organizaci, ale nedovedli nebo nechtěli řádně potrestat vinníky, a to především vinníky z roku 1948, dochází dnes nejen v bývalém exilu, nýbrž právě také mezi lidmi doma. Nepotrestat spravedlivě spáchané zločiny zůstává neodčiněnou vinou těch, kteří trestat mohli a měli, ba byli povinni trestat, a netrestali, ať už ve jménu sametu či z jiných příčin. To, že spravedlivého trestu se komunisté nedočkali nikde na světě - i když celkově vzato komunisté musili všeho všudy utratit nějakých sto či stopadesát milionů a pravděpodobně i více lidských životů od roku 1917 - neomlouvá naše polistopadové vítěze. Tiha onoho sametu leží jako můra na českém svědomí a další mlčení o důvodech onoho prapodivného nepotrestání bude tlačit česká svědomí po generace. Jako bývalý disident zůstává být statečný Václav Havel českým hrdinou a jako takový bude českým národem vždy uctíván a vážen. Jako bláhový utopista a muž, kterému skrz prsty proklouzlo desítky tisíc nepotrestaných hrdlořezů si oně vážnosti nezasluhuje. Svým sametovým postupem vůči zločincům z povolání a z přesvědčení si čestné místo v české historii vítězové z roku 1989 nevysloužili.

Bořek Šindler

Historikové proti znásilňování dějin *(Dokončení z minulého čísla.)*

10. Porážka Německa se nikde v Evropě neobešla bez utrpení nevinných příslušníků německého národa. S politováníhodnými excesy je spjat rovněž tzv. divoký odsun Němců z Československa, při němž se projevil důsledek války, nacistického teroru a s ním spojeného extrémního rozkolísání právních a etických norem jednání také na české straně. Sudetští Němci byli (až na prokazatelné antifašisty a oběti nacistických perzekucí) podle - v té době v Evropě i Americe obecně sdíleného - principu kolektivní viny zbaveni československého občanství, většiny občanských práv i majetku.

11. Zhruba tři miliony Němců, vyhnaných a (od srpna 1945) odsunutých z českých zemí, tvořily čtvrtinu z celkového počtu vysídleného německého obyvatelstva. Transfer se stal nedílnou součástí demografických, politických a mezinárodně právních proměn poválečné Evropy a byl potvrzen postupimskou konferencí, stejně jako nové německé hranice na Odře a Nise nebo další územní změny ve střední a východní Evropě.

12. Konfiskace majetku nacistické říše i majetku německých menšin byla v celé Evropě přímým důsledkem válečných událostí a ekonomických ztrát nacisty okupovaných zemí. Rozhodla o tom v návaznosti na válečné spojenecké normy pařížská reparační konference, která též přiřkla Československu velké válečné reparace (z nich bylo zapláceno jen několik promile určené ceny).

13. Dekrety prezidenta republiky, vydávané v době absence voleného parlamentu v exilu i v právě osvobozeném Československu, se po schválení provizorním Národním shromážděním staly řádnými zákony. Byly - podobně jako analogická opatření v jiných zemích vítězné protifašistické koalice - nástroji boje proti nacismu, poválečné denacifikace a obnovení demokratického právního řádu na území Československa. I když jsou po československém přijetí ústavní listiny práv a svobod od konce roku 1992 již neúčinné, patří k historii právního vývoje České republiky a Evropy v době, kdy začala překonávat důsledky nacistické agrese a druhé světové války.

14. Amnestie na násilné činy, spáchané v době boje proti nacismu a osvobozování Československa, přijatá roku 1946, se apriori nevztahovala na poválečné zločiny proti německé menšině v Československu. Po jejím vyhlášení bylo (do počátku roku 1948) vedeno na 40 soudních procesů proti pachatelům poválečných vražd.

15. Československo bylo obětí agrese ze strany nacistického Německa a jeho obyvatelstvo se stalo objektem selektovaného, ale masového exterminačního teroru, který vyvíjeli představitelé, příslušníci ozbrojených a represivních složek a další občané Třetí říše, včetně sudetských Němců a Rakušanů. Z nich byla - mj. v důsledku útěku, vyhnání a transferu německé menšiny z Československa - potrestána jen menší část. Nacisty bylo v Čechách a na Moravě zavražděno nebo v řadách československých vojenských jednotek padlo na 300 000 československých občanů všech jazyků a národností. Více než 200 000 Sudetských Němců padlo za Hitlerovo Německo, dalších více než 6000 spáchalo sebevraždu a 25-40 000 Sudetských Němců zahynulo v rámci vyhnání či transferu.

Dějiny střední Evropy ve 20. století byly z valné části zlé, ba kruté. Utrpení vyhnanců pokračovalo ještě nejméně deset let v nově německé vlasti, Československo připadlo v důsledku války do mocenské sféry Sovětského svazu a trpělo nesvobodou až do roku 1989. Na počátku 21. století lze všechny tyto skutečnosti a procesy uceleněji vysvětlit a se zřetelem k novým zkušenostem i nově posoudit. Nelze je však změnit. A to ani se zřetelem ke skutečnosti, že se evropský i světový pohled na takové jevy, jako je kolektivní vina nebo nucené migrace, v průběhu desetiletí diametrálně změnil. Manipulace, usilující o záměnu pachatelů a obětí agrese je však v samé podstatě nerelevantní a populisticky účelová. Pokud by snad měla být prosazována nejen slovně, ale i politicko-mocensky, byla by pro stabilitu a klid v Evropě krajně nebezpečná. Občané České republiky, jejíž území se v rámci bývalého Československa stalo první obětí nacistické agrese, budou nepochybně znovu promýšlet cestu svou a svých předků 20. stoletím. Nemají však nejmenší důvod k tomu, aby přijímali jakoukoli kolektivní kriminalizaci a uvažovali o alternativách k jasně definovaným výsledkům druhé světové války. Snaha o kritickou reflexi vlastní minulosti je v české historiografii zřetelná. Existuje značný počet analytických a vůči vlastní minulosti kritických prací českých historiků, které bohužel nejsou

v české veřejnosti dostatečně známy a které zůstávají téměř neznámé ve veřejnosti zahraniční.

Občané České republiky by ve vztahu k vlastní minulosti neměli podléhat mýtizovaným představám o vlastní výjimečnosti v kladném, či v záporném smyslu. Ve dvou velkých konfliktech první poloviny 20. století se sice vlastním úsilím ocitli na vítězné straně, ale ve druhé polovině minulého věku nedokázali a nemohli této skutečnosti úspěšně využít k vlastnímu a obecnému prospěchu. Procházeli moderními evropskými dějinami se střídavými zisky a ztrátami, někdy i s nadměrnou ohebností, nikdy se však nezařadili mezi agresory, narušitele evropského míru či pachatele genocidy. Jako nevelké společenství s víceméně standardní strukturou a s jistými historickými zkušenostmi byli vždy a jsou i dnes skutečnou součástí Evropy.

Občané tohoto státu mají řadu dobrých důvodů, aby hleděli do budoucnosti se sebevědomím, které nepřijímá znásilňující manipulace vlastních dějin. Svobodné a kritické porozumění vlastní minulosti usnadňuje kroky do budoucna. A tato budoucnost se nutně bude naplňovat mezi ostatními evropskými národy, podobně kriticky a neinstrumentálně - pokud možno společně - zkoumajícími předpoklady dneška v hloubi minulosti.

V Praze, dne 7. dubna 2002

Za výbor Sdružení historiků České republiky: Jaroslav Pánek a Jiří Pešek

Tento článek Sdružení historiků jsme uveřejnili jako ukázkou stanovisek některých historiků v Čechách a naše redakce se neztotožňuje s některými jejich údaji a formulacemi. Zarážející jsou i numerické údaje, které se liší od oficiálně uváděných údajů, na př. počet odsunutých Němců „z Českých zemí“ – zhruba tři miliony. Právě tak údaj, že za Hitlerovské Německo padlo 200.000 Sudetských Němců se zdá nevěrohodný. (Poznámka redakce)

Kdo v komunistické zemi vládl a rád by vládl dál

Stanislav Reiniš Neviditelný pes 11/1/05

Socialistická či proletářská revoluce v marxistickém smyslu znamená, že všechny výrobní prostředky jsou vyvlastněny a stávají se tak majetkem dělnické třídy, nebo, lépe řečeno, marxisticko - leninského státu. Není však možné, aby každý proletář rozhodoval o všem svém majetku. Nebo alespoň, je to nepraktické. Ani v mnohem jednodušších podmínkách kapitalismu, kde akcionáři vlastní jen jednu společnost, rozhodují o svém majetku jen jednou do roka na schůzi. Jinak se o podnik stará manažer. Dokonce ani členové Strany, předvoje proletariátu, nemohou o všem rozhodovat. Proto musí dělnický stát vybudovat nejen systém manažerů podniků, ale obrovitý státní aparát, který socialistické hospodářství řídí. To prakticky znamená, že správní aparát v podmínkách znárodnění skoro všeho, co je na jeho území, musí dělat nesmírné množství rozhodnutí o tom všem. Ve srovnání s demokratickým státem má takový stát mnohem víc moci a mnohem víc funkcí než stát kapitalistický. Takové množství funkcí stát nikdy předtím v rukou neměl, aspoň ne tak absolutně. Dělník, nebo všeobecně občan, se v nich naprosto nemůže vyznat, natož aby státní aparát kontroloval. Stát pod vedením Strany se stává výhradním zaměstnavatelem, monopolním výrobcem a distributorem všeho zboží, monopolistickým schvalovatelem a dodavatelem informací, nejvyšším policistou i kádrovákem, nejvyšším učitelem a lékařem. Stát se stává jediným soudcem, bachařem a domácím pánem. To je víc, než si mohl dovolit ten nejmonopolističtější kapitalista. Stát se prostě stává kapitalistou, který ukradl vše, i slunce nad hlavou.

Tyto role státu samozřejmě vyžadují vybudování monstrosního systému byrokracie. Tato byrokracie, kterou měl někdo sociologicky prozkoumat, dokud ještě byla u moci, byla samozřejmě vysoce konservativní, jako je každá byrokracie. Tak jako loňské zahnívajících listů, prorostlých podhoubím vzájemných vztahů, tento systém pokrýval a dusil vše, co by se chtělo hýbat, růst a přinášet užitek. Byrokracie tvoří, vykládá a zneužívá zákony ve svůj prospěch. Kde jsou zákony na překážku jejím cílům, ignorují a překroutí je. Marxistická ideologie jednou slouží a pak se použije, podruhé se tak moc nehodí a obchází se. Byrokracie roste podle Parkinsonových zákonů a stává se majitelem státu a jeho hlavní řídicí silou.

Již T.G.Masaryk si toho povšiml v člancích, vydaných v roce 1920. Říká, a bylo to tři roky po ruské revoluci:

"Sovětské Rusko, provádějící nacionalizaci, to jest postátnění, stalo se jedním velkým úřadem. Celá bolševická strana je už úřadem. Podle oficiální statistiky, uvedené na posledním sjezdě, bylo 604,000 členů komunistické strany. Z těchto komunistů je už jenom 70.000, to jest jedenáct procent, činní jako dělníci. Tedy už 89 procent komunistů - straníků je v úřadech... V Moskvě je dnes jenom 100.000 dělníků, ale zato 230.000 sovětských úředníků. Není tedy divu, že se v Rusku bolševictví ztotožňuje s byrokratizmem, a že se armáda úředníků zve novou bolševickou byrokracií. Bolševictví se vnitřním vývojem stává militaristickým, byrokratickým a buržoasním."

Byrokracii si můžeme definovat jako třídu, která za socialismu kolektivně vlastní nejen všechny výrobní prostředky, ale i vše ostatní na území státu. To se děje naprosto zákonitě a v souladu s tím, co nám Komunistický manifest předpověděl a poradil. Produktem činnosti takovéto absolutní moci byli pak hlavně její hlavní představitelé, Miloš Jakeš jako nejvýraznější z nich a pod ním mnozí jiní. U nich už vůbec nezáleželo na tom, jací byli vůdci, jak byli inteligentní, jak dovedli strhnout lidi, jak rozhodovali.

Je možné i jiné řešení než toto? Tento systém má totiž svoje vlastní mechanismy a zákonitosti vývoje, vnitřní předpoklady existence, předpisy a zákony, bez nichž nemůže fungovat. Je tedy nejisté, zda je vůbec možné vybudovat systém, kde by stát měl veškerou hospodářskou moc, kde by vlastnil výrobní prostředky a nedovoľoval by nikomu jinému, aby je vlastnil a přitom by dával lidem možnost seberealizace, svobodné volby a rozhodování.

Monopolní struktura ekonomické moci znamená, že strana, která vládne, musí už vládnout navždy. Již nikdy se moci nemůže vzdát. To by vůbec nešlo. Dovedete si představit monopol, kde by se každé čtyři roky měnili všichni manažeři podle toho, jak by dopadly volby? Monopol socialistické moci se musí řídit stejnými pravidly, jakými se řídí velké monopoly. Monopoly se neřídí demokratickým procesem. Všechno, co se dělo v komunistických zemích, je tedy logickým důsledkem struktury vlastnictví a spojením politické moci s mocí ekonomickou. Jinak se nemohl vývoj ubírat. Každá sebemenší známka demokratizace narušovala stabilitu socialistického státu a byla, je a vždy bude protisocialistická.

Podívejte se, kdo mlčí !

Tvůrce filmů byl zavražděn, ale hlasití mluvčí Hollywoodu nic neříkají.

Holandský filmař Theo van Gogh (pravnuček slavného malíře Vincenta) natočil krátký film „Submission“, který popisuje zacházení s ženami v Islámském světě, podle novely napsané poslankyní holandského parlamentu Aayan Hirsi Ali, která byla muslimkou. Film byl promítán holandskou televizí v srpnu loňského roku.

Před dvěma měsíci, 2.listopadu, Theo van Gogh jel na na svém bicyklu, blízko svého domova, když na něho vystřelil muslimský terorista, který mu pak prořízl hrdlo a na jeho tělo připíchl lístek s výhrůžkami pro Aayan Ali. Zdá se, že jde o organizovanou akci a ne o čin osamělého maniaka. Holandské autority zadržují 13 podezřelých osob.

Po tomto týrání, moje duše se trápí při pomyšlení, že 11 minut filmu odsuzující násilí na ženách, vyvolala takové mstivé násilí. V posledních letech jsme mohli vidět řadu filmů, osočujících katolíky, ale nepamatuji se, že by některý z nich brutálně vraždil tvůrce těchto filmů pro urážky. Také jste neviděli, že by „National Rifle Association“ objednala odstřelení Michaela Moore za jeho film „Bowling for Columbine“.

Mohli byste si myslit, že ve jménu svobody umělců tvůrčí komunita se postaví proti tomu, aby filmaři museli být ukrýváni tak jako Salmon Rushdie, nebo ponechání krvácet na ulici. Ale nikdo neslyšel ani hlásku z Hollywoodu o podřezání van Gogha. Vskutku Hollywood již delší dobu kráčí po skořápkách vajec ve vztahu k tématu islámského fundamentalizmu. Filmová verze románu Toma Clancyho „The Sum of All Fears“ zaměnila palestinského teroristu za neonacistu s cílem neurazit Arabů nebo muslimy. Válka s terorismem se stala taboo, přesto že průzkum „Hollywood Reporter“ ukázal, že dvě třetiny dotázaných návštěvníků kin by chtěly vidět film na takové téma.

Bridget Johnson na www.opinionjournal.com (24.11.2004)

PERLY A PERLIČKY - sokolské i nesokolské

Kdepak, milí zlatí čtenáři, nepřeje nám štěstěna, nepřeje. Mudrujeme a píšeme, píšeme a mudrujeme a dovoláváme se, leč naši vzácní australští přátelé jako by měli na očích klapky a v uších vatu. Nevidí nás, neslyší nás, spíše vidět a slyšet nechtějí. Vy Češi, poslouchajte Canberru dobře. Vy do té Vidně jezdit budete a basta. Jó Maďari, to jsou jiní kabrňáci. V Budapešti my velvyslanectví máme. Tam je to něco jiného, tam hrají čardáš, chápete? Ve Vídni se hrají valčíky, ve Varšavě zase Chopin. Ale v Praze? Holenkové, co už v té vaší Praze máte? Tak buďte pěkně zticha a buďte rádi, že jste rádi. Budeme tedy rádi, co říkáte? Má někdo jiný nápad, jak k Australanům hovořit?

Panský dvůr v Ratibořicích, který románem *Babička* proslavila Božena Němcová, vykoupil stát. Také prostá selka, jakou byla babička Němcové, která posloužila jako předloha hlavní postavy knihy, by se divila. Stát prodal areál soukromníkům za několik set tisíc a teď jej „výhodně“ koupil zpět za necelých patnáct milionů, navíc v mnohem horším stavu. Národní dědictví je národní dědictví a tak se na peníze nehledí. Radost navíc zavládne nejen v české kotlině, ale i v kambodžském hlavním městě. Tamní vládce Norodom Sihamoni si totiž knihu o moudré ženě z lidu oblíbil během studií v Praze. (Týden 46/2004)

Před vánocemi se opět konal již tradiční koncert v katedrále svatého Ondřeje a nevšednímu organizačnímu talentu paní Jaroslavy Ingrové se opět zdařilo zaplnit její nemalé prostory do posledního místečka. Potkali jsme se se známými tvářemi solistů včetně paní Sylvie Virágové a jejího bývalého chotě pianisty Pavla Virága, mistra Dubinského a ovšem také stále populárnějšího tenoristy mistra Mikise, který dovede vděčné posluchače strhávat k neutuchajícímu potlesku. Chyběl nám tentokrát varhaník katedrály a také tradiční informovaný prolog pana Neustaettela a neozvala se ani trubka mistra Neradilka. Praha byla zastoupena diplomaticky českým velvyslancem panem Karlem Pažourkem a generálním konsulem ing. Jaroslavem Dolečkem. Mezi hosty byli i další členové diplomatického sboru a jejich přítomnost opět potvrdila popularitu této předvánoční události. I mezi obecenstvem se opět ukázaly známé tváře, které zajisté nebudou chybět ani na příštím koncertě. Všichni odcházeli - umělci s nádhenými květinami - nadmíru uspokojeni. A snad jen my neuspokojitelní jsme si šeptali, že Dvořákovy písně mohly být zcela dobře zpívány v češtině, a že by nebylo bývalo na škodu přidat i nějakou tu slovenskou a českou koledu - leč nebudme nevďeční. My sami bychom tak náročný koncert zaranžovat nedovedli. Ba tentokrát si někdo dokonce vzpomenul veřejně projevit dík i pořadatelce samé, paní Jaroslavě Ingrové, za její náročný organizační výkon.

Všichni dobře víme, že mezi nejzpívanější koledy v Australii patří i Good King Wenceslaus. Víme také, že se do australského repertoaru tato koleda dostala z Británie. Nevíme ale, anebo to nevím alespoň já, jak se ona píseň dostala do Británie. Doma v Čechách se neprovozuje a troufal bych si tvrdit, že je u nás naprosto anebo skoro neznáma. Přestože Wenceslaus - Venceslav - se latinsky, česky i anglicky píše i vyslovuje s „V“ a nikoli s „W“, anglická transkripce zásadně používá spellingu Wenceslaus, což by snad napovídalo, že do Británie přišla ta koleda přes Německo nebo jinou germánskou oblast - ale kdy a jak? Náš vševědný a důstojný pán Páter Jaroslav Šimek nás jistě osvíti onou takřka nezbytnou znalostí původu koledy, která je, koneckonců, jedním z mála kulturních pout mezi naší domovinou a britským světem. I když - a to si nezastírejme - bude jen málo Australanů vědět, kdo vůbec onen Good King Wenceslaus byl a kde žil.

Česká šansonierka Hana Horecká nám v Československém Country Clubu překrásně zazpívala. Některé písně zpívala za vlastního doprovodu s kytarou, jiné bez kytary. Všechny písně byly moderní, a zdálo se mi, pocházející z českých autorů. Jako všichni z republiky, i ona mluví o „kauntry“, nikoli o country popěvcích a protože onen druh písni mi není nijak známý, nedovedu posoudit, zdali skutečně nám předváděla kauntry melodie. Měl jsem ale dojem, že sice šlo o moderní písně - všechny zpívané česky, jedna slovensky - ale že to byly spíše post-kauntry melodie, už českému uchu lahodně přizpůsobené, nikoli o jejich původně americký ráz, což jsem já, neznalec, vítal s potěšením. Byly mezi nimi i písně vánoční, nám však, protinožcům, neznámé, tedy například žádná nám známá koleda mezi nimi nebyla. Hana Horecká je zřejmě vynikající zpěvačkou a do Sydney se dostavila po zájezdech na Nový Zéland a do Melbourne. Škoda, že jsme ji neměli možnost přivítat v Sokolském Národním domě. Návštěva byla, žel, poslabší. - Měl bych ale snad připojit i náležité varování. V Country Clubu vaří vynikající slovenský kuchař, ale nečekejte, že budete rychle obslouženi, pokud se předem rádně neohlásíte, servíruje se totiž především „zabukovaným“, na nás neohlášené došlo až úplně nakonec. Pak ta svíčková ale stála za to čekání!

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Pobřeží pevnin a ostrovů zasažená vlnami tsunami v Indickém oceánu nebyly vybaveny žádným varovným systémem, který se používají na mořském pobřeží například v USA nebo v Japonsku. Úvahy o tom, zda se postižené státy chovaly zodpovědně ke svým občanům a k zahraničním turistům, ponechme budoucnosti, rána je zatím ještě příliš čerstvá.

Podle **BBC News** existovala možnost, jak se mnoho lidí mohlo zachránit před tsunami a dokládá tento názor satelitními snímky. Zhruba 5 – 40 minut před zničující vodní invazí se stalo to, že moře náhle pokleslo, ustoupilo od břehu a odhalilo se mořské dno v délce až stovky metrů (v závislosti na strmosti jeho klesání). Kdyby si lidé dokázali tento jev správně vysvětlit, měli několik minut až několik desítek minut na záchranu nebo alespoň zmírnění následků ničivé přílivové vlny. Zajímavé v této souvislosti je, že mezi oběťmi katastrofy nebyla nalezena prakticky žádná zvířata, jež zřejmě, na rozdíl od lidí, dokázala zareagovat na varovné příznaky blízkého se nebezpečí: zvuk moře, chvění země, pachy, atmosférický tlak atd.

Lubomír Ptáček Neviditelný pes 3/1/05

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Existuje však fenomén, který nesnese srovnání ani s válkami a ani s přírodními katastrofami jakéhokoli druhu. Pouze komunismus totiž uměl vyhlásit vyhlazovací válku vlastním občanům a hrdě ji nazýval třídním bojem. Vlastní děti stavěl do bojové linie proti jejich rodičům a s gloriolou jim to psal do čítanek. Historické prameny nezvratně dokládají, že komunismus měl doposud na svědomí okolo sta milionů lidských obětí a nejsem si vůbec jist, zda už jej můžeme považovat za historii. Velmi se obávám, že ne a jeho mladší bratříček terorismus se může velmi dobře stát živou vodou pro tento nejzvrácenější a nejzrůdnější společenský systém. Toto krystalické zlo má na svědomí tak velký počet zničených lidských životů, že to, co se stalo v jihovýchodní Asii, je při vši hrůze, o které denně čteme, jen nepatrný zlomek. A celá věc je daleko horší v tom, že ji mají na svědomí lidé a ještě ke všemu zpravidla příslušníci vlastního národa. Zákaz této společenské rakoviny samozřejmě nestačí, to je jen první nezbytný krok a po něm musí následovat velmi náročná terapie.

Ing. Michal Simkanič Neviditelný pes 5/1/05 výňatek z úvahy "Největší katastrofou v dějinách je komunismus"
www.ceskapravice.cz

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

V říjnovém čísle Českého Dialogu se zabývá Eva Strížovská oslavou osmdesátých narozenin torontského barda a mistra pera Josefa Škvoreckého. Vlastně jenom jednou z oslav oněch narozenin, které proběhly v rodném kraji oslavence, v místě kde navštěvoval gymnasium a kde dospíval. Tehdy ještě dávno nevěděl, že ho život zavane do Kanady, kde se stane spoluvydavatelem a s manželkou

Zdenou Salivarovou zakladatelem nejprestižnějšího exilového vydavatelství / nakladatelství 68Publishers a také snad nejprominentnějším exilovým autorem-osmašedesátníkem. Eva Strážovská o té náhodské události píše roztomile a se zřejmou sympatií k vynikajícímu českému spisovateli a reprezentantu exilových osmašedesátníků - a ne vždycky se Škvorda, jak ho ona intimně nazývá, se sympatií domova setkal, zejména v prvních letech po listopadovém převratu, kdy všichni ti, kteří v době „normalisace“ horlivě sloužili Husákovu režimu se urputně snažili Škvoreckého a jeho exilovou práci bagatelisovat. Přejme tedy i my, alespoň dnes a dodatečně, velkému českému člověku další dlouhá léta, ať už budou trávena doma či v přátelském Torontu.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Český krasojedec Arnošt Pokorný získal v maďarské Tatě titul mistra světa. Navzdory poraněnému zápěstí zajel skvělou jízdu, získal 334,75 bodu a porazil německé soupeře Robina Hartmanna a Steffana Haina. Na čtvrtém místě skončil další český reprezentant Milan Křivánek. Zlatou medaili v kolové získali v Tatě také Petr Skoták a Pavel Šmíd. Ve finále porazili švýcarskou dvojici Peter Jiricek, Paul Looser 5:3. Český pár tak obhájil titul, který loni ve francouzském Schiltigheimu vybojovali Miroslav Berger a Jiří Hrdlička. Bratři Kamil a Petr Bartůňkovi obhájili na mistrovství světa v sálové cyklistice v maďarské Tatě bronzové medaile v krasojízdě dvojic. V krasojízdě se Bartůňkům podařilo porazit švýcarský i rakouský pár.

Radio.cz 21.11.2004

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Novou webovou stránku české katolické komunity v Sydney můžete navštívit na <http://czmisie.unas.cz/>

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Perhaps our local Islamic leaders could let their brothers abroad know exactly how much the Christian Western nations are contributing at this time to the affected Muslims and counter some of the poisonous propaganda that spews out of the terrorists' news network, al-Jazeera. They might even point out that their hated Israel was one of the first to fly in supplies and medical teams.

Piers Akerman Daily Telegraph 4/1/05

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Letní tábor mládeže v USA se koná v St. Luis od 26.6.-2.7.2005 (po Sletu Amerického Sokola) a pořádají ho: Americký Sokol, Sokol USA a DA Sokol pro mládež ve věku 12-17 let. Na tábor přispěl i Světový svaz sokolstva. Náklady na účastníka činí 300 USD, ty si musí uhradit sám účastník stejně jako dopravu; doprava z Chicaga do St.Luis bude zabezpečena pořadatelem. Dopravu zpět po skončení tábora si rovněž hradí účastník. Družstvo musí mít svého vedoucího, který umí anglicky. Uzávěrka přihlášek je do 1. května 2005. Na program jsou: sporty, hry, venkovní aktivity, vodní sporty, speciální akce a radost ze Sokola. Kontaktní e-mail: aso@american-sokol.org, resp. e-mailové dotazy je možno poslat na lorilaz4@yahoo.com.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

A Czech man allegedly hid in a restaurant bathroom until the employees had left and then hooked up beer kegs directly to his mouth. Cleaning staff found him drunk and lying on the floor of the bar at the restaurant in the city of Brno, the ČTK news agency reported. "He had broken the door of the cooling mechanism and detached the hoses leading from the keg, squashed them in his mouth and literally filled himself up with beer," ČTK quoted a police official as saying. The man was to be charged with damaging property because of the 8000 crown (\$450) damage to the beer cooling box.

Reuters from correspondents in Prague 22/1/2005

Lovec perel Bojar

How free societies perish *News Weekly 8/1/05 (Excerpt)*

What causes free societies to lose their capacity to defend themselves? The distinguished French writer **André Maurois** was a close observer of the events which led to France's surprise defeat by Germany in May-June 1940. He concluded that the reasons behind France's sudden collapse were not primarily military, but moral, and enunciated nine principles essential for the defence of freedom.

(1) Be strong. A people that is not ready to die for its liberties will lose them.

(2) Act Fast. Ten thousand airplanes built in time are worth more than 50,000 after the battle.

(3) Direct opinion. A leader leads; he does not follow.

(4) Maintain the moral unity of the nation. Political parties are passengers aboard the same ship; if they wreck it, all will perish.

(5) Protect public opinion against the influence of foreign governments. To defend ideas is legitimate; to accept money from abroad for defending them is a crime.

(6) Act instantly against all illegal violence. Provocation to violence is a crime in itself.

(7) Protect the young against any teaching designed to weaken the unity of the country. A country that does not seek to preserve its existence commits suicide.

(8) Demand upright lives in those who govern. Vice of any sort gives advantage to the enemy.

(9) Believe passionately in the ideas and in the way of life for which one is fighting. It is faith that creates armies, and even arms. Liberty deserves to be served with more passion than tyranny.

These principles are not without relevance for today's Western democracies as they confront the threat of global terrorism.

Šlépějemi dějin a významných výročí v lednu a únoru.

Všeobecně se říká, že nejvýznamnější události v zemích českých se odehrály v letech, končících na osmičku a snad opravdu ve dvacátém století tomu tak bylo, 1918, 1938, 1948 a 1968 jsou letopočty, které to potvrzují. Když ale pohlédnete na celé české dějiny, zdá se, že ta pětka na konci přináší často rozhodující události, které pak na dlouhou dobu určily další vývoj. Některé z těch významných událostí, zejména z dob nejstarších nejsou ani datovány měsícem, pouze rokem a proto si je v tomto úvodu připomeneme. **V roce 805** se odehrál první pokus začlenit území Čech mezi vazaly franské říše, budované slavným císařem Karlem Velikým. Podle dochovaných zpráv došlo k velké bitvě u Canburgu. Žel nevíme, kde ten Canburg byl, ale bylo to možná naše první začlenění do Evropy. O čtyřicet let později, **v roce 845**, přijelo k dvoru Ludvíka Němce do Řezna 14 knížat a lechů z Čech, aby se tu se svými družinami dali pokřtít. A opět o čtyřicet let později, **v roce 885**, byl na Moravě věrozvěstem Metodějem pokřtěn český kníže Bořivoj se svojí manželkou Ludmilou, později svatou. O deset let později, **roku 895**, Bořivojův syn Spytihněv složil v Řezně slib věrnosti východofranskému panovníku, čímž ovšem zrušil své závazky k Velké Moravě. O čtyřicet let později, **v roce 935**, jeho synovec Boleslav dal zavraždit svého bratra, českého knížete Václava. Ale to už jsme v době, kdy známe nejen rok, ale i měsíc a den, kdy se to stalo a tak takové události již naleznete v pravidelné rubrice „Šlépějí“. Jen ještě k těm pětkám, **v roce 995** byli na hradě Libici vyraženi Slavníkovci, neboli jak říkají někteří historikové „byl ukončen proces sjednocení českého státu“. Mnohem později nás dějiny poučily jak je důležité bojovat za mír. **V roce 1635** tzv. Pražským mírem byly Sasku postoupeny obě Lužice a **v roce 1745**, mírem Drážďanským bylo Prusku postoupeno Slezsko a také Kladsko. Další výročí končící pětkou jsou už poněkud radostnější. Tak **v roce 1775** byla v Klementinu zřízena první česká meteorologická stanice, která pravidelně a denně zaznamenávala údaje o teplotě, srážkách a pod. A **v roce 1865** vyjel na Vltavu v Praze první parník, nebo **v roce 1925** koupila Škodovka automobilku Laurin a Klement v Mladé Boleslavi.

Před 220-ti lety, 31.ledna 1785, se narodila Magdalena Dobromila Rettigová, první česká bojovnice za práva žen, která se proslavila vydáním „Domácí kuchařky“, první kuchařské knihy psané v češtině.

Před 110-ti lety, 6. února 1895 se narodil Ferdinand Peroutka, český novinář a publicista, spolupracovník Lidových novin a vydavatel časopisu Přítomnost, v letech 1924-1939 a později po II. světové válce vydavatel Dneška. Po únoru 1948 odešel do exilu a 10 let řídil československé vysílání Radia Svobodná Evropa. Byl členem „Rady svobodného Československa“.

Před 100 lety, v roce 1905, vyšel v Praze Malý Ottův slovník naučný, který následoval po několikaletém vydávání mnohadílného Velkého Ottova slovníku (od roku 1888). Malý slovník byl určen pro širokou českou veřejnost, ale není ani zdaleka malý. Jsou to dvě velké bichle, každá má přes 1200 stran. Jen díky systematickému používání zkratk se autorům podařilo shromáždit skoro neuvěřitelné množství informací. Stačí jen letmo nahlédnout do tohoto „malého“ slovníku a hned vidíte, jak se nám ten svět změnil. Pod heslem Praha se dočteme, že i s předměstími (Žižkov, Král. Vinohrady a pod.) tam v roce 1904 žilo 421.713 obyvatel, 389.635 Čechů a 29.728 Němců. Sydney měla už tenkrát o něco více 488.382. Jen něco se nezměnilo, píše se tu o ní „krásná poloha“. Bratislavu jsem nenašel, až po chvíli pod názvem Prešpurk, Břetislav, slovensky Prešpork, Požúň – hlavní město župy téhož jména, 65.867 obyvatel.

Před 100 lety, 30. ledna 1905, se ve Slavicích na Třebíčsku narodil Vladimír Krajina, představitel protifašistického odboje doma, kde řídil radiotelegrafické spojení s odbojovým centrem v Londýně. Od roku 1945 zastával funkci generálního tajemníka Čs. strany národně socialistické. V únoru 1948 uprchl do Velké Británie a později odešel do Kanady. Byl místopředsedou „Rady svobodného Československa“. Po listopadu 1989 navštívil Československo, kde mu byl udělen Řád bílého lva.

Také před 100 lety, 6. února 1905, se v Praze narodil Jan Werich. V roce 1927 založil spolu s Jiřím Voskovcem „Osvobozené divadlo“, kde spolu hráli až do nacistické okupace. Oba spolu s Jaroslavem Ježkem odešli do exilu v USA. Po válce se vrátil do Čech, ale po odchodu Voskovce do USA byl nucen žít v ústraní. Po návratu na scénu se proslavil rolí Rudolfa II. ve filmu Císařův pekař a pekařův císař a opět vystupoval v divadle s Miroslavem Horníčkem. Po sovětské invazi 1968 mu komunistický režim zakázal vystupovat až do roku 1978. V roce 1980 zemřel.

Před 60-ti lety, v lednu a únoru 1945, zahájila vojska 2. Ukrajinského frontu osvobozování jižního Slovenska a vojska 4. Ukrajinského frontu severního Slovenska. Už tenkrát se odehrály trapné události, když sovětské politrucci poučili československé vojáky, že nová hranice Československa nezahrnuje „Zakarpatskou Ukrajinu“, což byl jejich nový název pro Podkarpatskou Rus.

A 14. února 1945, rovněž před 60-ti lety, Pražané zažili první opravdový nálet. Byli raněni i mrtví. Byl to t.zv. kobercový nálet; začal v Nuslicích a pak podél trati přes Vltavu a skončil na Smichovském nádraží. V Praze se říkalo, že cílem byl zřejmě železniční most pod Vyšehradem, jeden z posledních nepoškozených železničních mostů přes Vltavu a dále na sever přes Labe. Po náletu jsme viděli, že most zůstal neporušen a tak pouze trosky Smichovského nádraží vyřadily z provozu důležitou tepnu zásobování vojsk na pár dní. Mně bylo tenkrát devět roků, bydlili jsme nedaleko ve Spálené ulici a můj táta mne vzal na půdu našeho činžáku. Tam odtud jsem viděl první ohňostroj svého života, škoda, že to bylo ve dne. Asi jeden kilometr na jih, tam kde byl Emauzský klášter, šlehaly plameny do výšky snad 100m, někdy jako gigantický gejzír. Cesta bomb se zřejmě odchýlila od trati a tak náhodný zásah způsobil masivní explozi skladiště benzínu či nafty, ukrytého pod klášterem na Slovanech. Klášter, který dal zbudovat Karel IV. pro mnichy slovanské liturgie a kde byly zachovány zbytky církevně slovanského písemnictví, nacisté použili pro sklad pohonných látek. Klášter zůstal v troskách a zmizely také sochy na Palackého mostě, později nalezené na dně Vltavy.

J.Z.

České mše se konají v 11.30 ve Strathfieldu v kostele svaté Marty každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci.

Fr. Jaroslav Šimek. 70 Homebush Rd., Strathfield 2135, NSW.

Ph.: 02 9746 6131, Mob.: 0403 920 727

Třeštík: Vražda svatého Václava mohla být náhoda

Dušan Třeštík Zdroj: Foto archiv LN

PRAHA 28. září 2004 Co pro náš národ znamená svatý Václav? A jaký vlastně byl tento světec člověk? Proč je zrovna on našim patronem? O tom v rozhovoru pro LN hovoří historik PhDr. Dušan Třeštík, CSc.

LN: Co se o svatém Václavovi dozvídáme z legend?

Nejstarší legenda o svatém Václavu vznikla v souvislosti s přenesením jeho těla ze Staré Boleslavi do Prahy. To podnikl Boleslav I., tedy vrah Václavův, který se zasazoval o vznik pražského arcibiskupství a snažil se argumentovat tím, že Praha má svého světce, tedy právě zavražděného bratra Václava.

Nejznámější je 1. staroslověnská legenda. Je velice prostá, nejsou v ní zmíněny téměř žádné zázraky. Když ji kdysi posuzoval církevní historik farář Vacek, napsal, že podle této legendy by žádný papež nemohl uznat, že Václav byl svatý. Není zde důkaz o tom, že byl svatý. To se pokusili napravit lidé z pražského presbytariátu, kteří legendu rozšířili o zázraky a zbožné skutky. Tvrdili, že Václav žil jako mnich podle řezenské řehole. Ta ale platila až od roku 974! Je jasné, že ji Václav nemohl znát.

LN: Byl mezi historiky někdo, kdo Václavovu existenci popíral?

Záviš Kalandra. Ten popíral Václavovu existenci - tvrdil, že to bylo pohanské božstvo. Tuto myšlenku ovšem nebyl nikdo ochoten přijmout. O Václavovi však máme jediné nezávislé nelegendistické svědectví, a to ze záznamů kronikáře Widikunda z počátku 70. let 10. století. Říkal, že Boleslav zabil svého bratra, o němž se vyprávějí zázračné příběhy, kterým ale moc nevěřil.

LN: V jednom článku říkáte, že svatý Václav vlastně nebyl ani nijak zvlášť pobožný občan, schopný vládce, ani zvlášť dobrý člověk. Proč je tedy zrovna on náš patron? Zasloužil se o to pouze fakt, že byl zavražděn svým vlastním bratrem?

Ano, to byl hlavní důvod. Každá taková vražda se dostává do zvláštní, až posvátné roviny. Lidé v bratrovraždě viděli jakýsi archaický vzorec, vždyť podobný osud měli Kain a Abel či Romulus Remus. Druhý důvod byl ten, že Václav vládl vlastně ještě kmenovým, "demokratickým" Čechům. Boleslav udělal z Čech stát. Zavedl například takové věci, jako jsou hrdelní tresty.

LN: Václav byl prý velmi mírumilovný. Bořil šibenice, za jeho vlády nebyla vězení...

To je charakteristický rys václavských legend. Václav bořil šibenice, vysvobozuje vězně z žaláře. Přitom se neptal, zda jsou vinni nebo nevinni. Lidé si prostě vyprávěli, že takové věci jako žaláře a šibenice za dobrého knížete Václava nebyvaly. Pak tu byl další politický důvod. Boleslav svatého Václava potřeboval, protože chtěl pro Prahu biskupství. Musel přinést nějaký pádný argument k tomu, že Čechy jsou opravdu křesťanské, že mají svatého patrona. Václav byla čerstvá legenda, kterou ve prospěch vzniku biskupství argumentoval.

LN: Václava zřejmě nezabil bratr, ale jeho družiníci. Dalo by se říci, že je to pro Boleslava polehčující okolnost?

Boleslav Václava zřejmě nechtěl zabít, protože jej udeřil naplocho a čepel meče sklouzla po Václavově kožichu. Václav se bránil, ale Boleslav jej po chvíli porazil na zem. Jeho meč drží Václav a Boleslav volá své lidi: "Hejá, moji, kde jste!" Přiběhnou tedy Hněvsa a Česta a vidí pána, jak leží na zemi a na něm Václav s mečem. Zaútočí na Václava, ten utíká a chce se schovat do kostela. I když jen Kristiánova legenda hovoří o tom, že kostel byl zamčený, je to zřejmě pravda. Neboť světec nemohl utíkat před smrtí, ten po ní měl toužit. Česta s Hněvsou tedy Václava pronásledovali ke kostelu a tam jej zabili.

LN: Většina pramenů hovoří o tom, že vražda měla politický podtext.

To je právě otázka. Podle toho, jak jsem vám průběh vraždy vylíčil, to klidně náhoda být mohla.

LN: K vraždě došlo pravděpodobně roku 935, ne 929, jak uváděly některé dřívější prameny. Nejasné je spíše datum 28. září. V úvahu připadalo ještě 27. září, svátek Kosmy a Damiána, a 22. září, kdy se slavil svátek svatého Jimrama. Proč zrovna tyto dny?

Co se týče Kosmy a Damiána, tak tam je to celkem jasné - 28. září je den po tomto svátku. Svatý Jimram je v legendách nejasný. Tam se uvádí, že svatý Václav Jimrama ctil, že mu byl nějak zvláště zasvěcen. Ale ve skutečnosti jde o to, že 22. září, na den sv. Jimrama, bylo pražské posvěcení. A celý sled událostí vlastně začíná posvěcením v Praze, při kterém pozve Boleslav Václava zase na své posvěcení, jež se konalo právě 27. září.

LN: Literární historik Martin C. Putna v jednom článku říká: 28. září není jen připomínkou jakéhosi knížete Václava, ale připomínka toho, kým je svatý Václav doposud. Kým je podle vás svatý Václav doposud?

Ve 12. století byl ztělesněním vládce českého státu. K tomu se přihlásil znovu Karel IV., který postavil Čechy pod jeho vládu a stanovil, že koruna českých králů bude spočívat navěky na lebce svatého Václava. Jen odtamtud může být zapůjčena pouze na korunovaci českého krále. Tímto gestem Karel IV. určil, že skutečným vládcem země je svatý Václav.

Kult svatého Václava potom při reformaci i protireformaci ustupuje na obou stranách, protože na katolické straně opírali rekatolizaci Čech na kultu mariánském a na kultu nových svatých, mezi něž se jim Václav nehodil. Protestanti zase svaté neuznávají. Až do 19. století byl potom Václav vlastně takovým venkovským světcem, který pro nikoho příliš neznamenal.

Přesto byl ale roku 1918 český stát vyhlášen pod tehdy novou sochou sv. Václava. Masaryk ale svůj stát zakotvil v duchovní tradici Jana Husa, tedy pokrokařského protestantismu a ne konzervativního katolictví. Teprve když došlo mezi novým státem a katolickou církví ke smíru, byl roku 1929 stvrzen mohutnými oslavami svatováclavského milénia.

Svůj symbol si mohli z Václava ale udělat také ti (především katoličtí a národovečtí) intelektuálové a politici, kteří s jásotem uvítali pád liberální Masarykovy republiky a dali se na cestu kolaborace s velkoněmeckou říší Adolfa Hitlera. Toto napětí mezi Václavem a Masarykem přetrvává dodnes. Ukázalo se ještě nedávno při debatě o zavedení Václavova svátku jako státního svátku. Prosazovali ho hlavně konzervativní katolíci, proti nimž argumentovala levicová opozice tou tradicí kolaborace.

LN: Jak bychom tedy měli nahlížet na svatého Václava my, na začátku 21. století?

Václav se stal skutečně živým symbolem. Ne ale jako nějaká prázdná tradice, nýbrž jako konkrétní symbol zbrojného knížete, který ze svého koně ve středu země v Praze vládne déle než tisíc let své zemi. Kdykoliv se v zemi něco opravdu vážného děje, sbíhají se lidé k tomuto knížeti - a tím vlastně ke svému státu. Václav ho nezaložil, to udělal jeho vrah Boleslav, ale svým posmrtným životem se Václav stal jakousi obětí zazděnou do základů jeho stavby. To je, čím je dodnes.

Hana Slivová

Bratrovrah Boleslav se o český stát zasloužil víc než Václav

Řeč legendistů a kronikářů je jednoznačná: zatímco Václava vidí jako mírumilovného a zbožného knížete, pro jeho bratra Boleslava nacházejí jen slova hany.

Moderní bádání ale dokazuje, že Boleslav zvaný Ukrutný, který vládl v letech 935 až 967, patří k nejvýznamnějším osobám českých dějin raného středověku, jenž zásadním způsobem přispěl k upevnění mocenského postavení přemyslovského rodu vůči knížatům okolních států. Většina historiků se dokonce domnívá, že teprve Boleslav I. je skutečným zakladatelem českého státu. Za jeho vlády totiž došlo k rozvoji hradské soustavy a k upevnění církevní organizace. Podmanil si sousední Moravu, část Slezska, Krakovska, Sandoměřska a dokonce i Červeňské hrady. V do-

bě jeho panování se započalo i s ražbou prvních stříbrných mincí na území českého státu, denárů.

Zcela v rozporu s líčením legend je jeho snaha upevňovat dosud velmi křehkou církevní organizaci. Postavil kolem dvaceti nových kostelů, povětšinou na nově vzniklých hradeckých centrech.

Pozoruhodná je rovněž skutečnost, že Boleslav nijak nebránil rozvoji svatováclavského kultu. Ba naopak: dokonce ho sám prosazoval. I tato skutečnost, podporovaná patrně všeobecnou znalostí Boleslavova bratrovražedného aktu, vypovídá mnohé o mentalitě lidí v raně středověkých Čechách, jež byla od té naší dozajista v mnohém odlišná.

Ze všech knížecích rodů počátku desátého století jen Přemyslovci přijali křesťanství. Na svých hradištích budovali křesťanské kostely. Nejstarší staroslověnská legenda o sv. Václavovi vznikla již v polovině desátého století. První latinsky psaná podoba vznikla v 70. letech téhož století.

Lidové noviny, 27. 09. 2004, man

OBRÁZKY ZE STARÉ ČESKÉ SYDNEY

Bořek Šindler

TAK ZVANÁ MULTIKULTURNOST NEBO LI NESMYSLNOST MULTIKULTURALISMU

Pokud jste si nezlámali jazyk, nalomili jste si možná alespoň špičák, protože multikulturalismus je zatrápeně ošemetná záležitost. Zkušený cestovatelé tvrdí, že takový manžel Eskymák vám po dobrém obědě s tulení polévkou a syrovými mrožími játry pravděpodobně nabídne nejen skleničku rybiho tuku na posílněnou, nýbrž i siestovou hárku se svojí neštihlou chotí. I když se taková eskymácká krasavice z nedostatku horké vody nesprchovala třeba i pět šest měsíců a její úsměvy vrhané vaším směrem prozrazují nedostatek nejméně dvou zoubků v horním a tři v dolním chrupu, odmítnutí takového privilegia by znamenalo bílou smrt ve sněhu. Na druhé straně globu, třeba dnes i v Říši německé, vás ovšem může čekat osud naprosto odlišný - mohou si vás prý usmažit k večeři na cibulce, pokud vaše váha nepřesahuje určité lokální minimum. Jinak jste vystaven či vystavena pouhému ohlodání. Bez cibulky. Toto není přímá definice multikulturalismu, ale jak by pravil onen pověstný pan Lustyk, je to něco na ten způsob, něco na ten způsob.

Čeština definuje multikulturalismus daleko delikátněji. Tvrdí, jak víme, že někdo má rád vdolky a jiný že preferuje holky. Aniž bych se snažil odvážně vyslovit svou vlastní preferenci, oceňuji, že my Češi máme tedy takový ten delikátnější smysl pro humor. A pochopení pro odlišnosti kultury jako takové. Však ani vdolek nebývá k zahození, že? Vulgárnější čeština definuje tentýž fenomenon flegmatictější - „podle toho jak kdo“. Leč i toto je celkem brilantní definice toho, oč se dnes mnohozemští sociologové marně pokoušejí.

Takže co je to vlastně ten multikulturalismus? Je to situace kdy si každý dělá co si přeje a dá si to požehnat místním ptakopravcem? Anebo může takový lidožrout / imigrant pouze snít a nikoli sníst - může on jen snívat o člověčích ledvinkách na paprice? Jisto však je, že když sem do Sydney kdysi před těmi více než dvěma sty léty dorazily první lodi s trestanci, byl dialog mezi britskými konkvistádory a domorodci o multikulturalismu daleko jednodušší než je dnes. Britská námořní pěchota párkrát vystřelila, vystřelilo šípy i pár černých směrem k těm bílým nestvůrám, pár lidských bytostí odešlo na věčnost a bylo po dialogu. Vlastně až do dneška. Ovšem ten prvotní argument - kdo se má komu podobat, zda ti nově přichází těm zdejšími anebo ti zdejší těm nově přichozím - trvá dodnes. Sice bez šípů a bez pušek, ale broky dovedou lítat vehementně, z těch nejrůznějších stran na ty nejrůznější strany. Všichni účastníci takového dialogu - ale co dialogu, multilogu, vícelogu - mají evidentně pravdu a jediné správné jsou argumenty každého z účastníků... K dořešení nedochází, jazyky

se však lámat nepřestávají, protože on ten „multiculturalism“, ono je ho pěkné „mouthful“!

Když sem do Austrálie dorazila vlna těch našich prvých uprchlíků před Hitlerem - a ten věděl jak na tuhleto multikulturu! - našla zde potrestaneckou koloniální australskou, v podstatě čistě britsko-irskou komunitku řídce prosetou ustrašenými řecko-italskými „dagos“ (sorry - „bloody dagos“) a také skopovou všeho druhu, Devon salami jako pochoutkou nad pochoutky, domorodci zahnanými do buše, ale samozřejmě také desítkami tun nefalšované svobody. Na okraj poznamenejme, že zajíce - ne králíky - zajíce tenkrát žádný z britsko-irských Australanů by byl ani neochutnal a u tehdejšího lahůdkáře, jediného v Sydney, Wolfa, stál tehdy zajíc 2/6, tedy two and six, tedy dva šilinky a šest penny - tedy byl prakticky zadarmo. To já sám nepamatuju, ale ještě v padesátých letech ceny plně stažených a vykuchaných zajíců nestouply. Stoupl však krevní tlak manželčin, když jsem jí, pln radosti a se svítícíma očima takového ušáka položil na kuchyňský pult. Svou původní hesi „ale uděláš si to sám“ přepsala jen po, řekněme, dalších domluvách - a to jsem tehdy ještě nějak dovedl mrknout okem! - Ptáte se co mají zaječí hlodavci společného s multikulturalismem? Nu představte si tu situaci - domorodci se krčí v buši a pekou si ještěrky v australských pouštích, řeční přistěhovalci si začínají hledět svých milkbarečků a se zjihlými očima pějí řecké balady ostrova Lesbos, Giovanni Perutricco kultivuje svou rozsáhlou zahradu na periferii Sydney a znovu a znovu prohlašuje „me no understand inglese“ a tlustou spořitelni knížku honem schovává pod slamník, anglo-irští bojaři do sebe vlévají před šestou večerní v pubech hektolitry Tooheys a živě diskutují sobotní trifekty a dostihy vůbec, čeští páni Roubíčkové počínají vyrábět první solidní podprsenky ve své místní textilní továrničce s místními silami a dokazují tak, že nejen vlnou, pšenicí a cukrovou třtinou lze živit Austrálii a přistěhovalci pofidérních kvalit počínají pozřít zajíce - no není to multikulturalita? Ani když pak české kuchařky se nechávají přesvědčovat chrabrymi manželkami připravit zajíce na divoko anebo s bílou omáčkou? Ani tehdy ne?

Jak pravi jistý pražský popěvek - já neříkám tak ani tak. Představme si, že do tohoto kvasi-multikulturního, leč v podstatě sterilního a vychládajícího kotle vtrhnou statisícové hordy vykořeněných Evropanů z vyprazdňovaných amerických uprchlických lágrů v Německu a Rakousku. Stovky lodí je koncem čtyřicátých a na počátku padesátých let začaly chrlit do australských přístavů a odtud přes australské záchytné lágry do australských měst. Sydney začínala vřít a tepat novým, zde dosud nevidaným životem. Nešlo všechno jako na drátkách a podle přání a statistik, protože přání zůstávají nesplněna a statistiky často pracují jen s bezduchými a bezkrevnými čísly, zatímco lidé zůstávají lidmi, se všemi svými instinkty, očekáváními, se svou minulostí, znalostmi i neznalostmi, snahami a naprosto různorodým původem. Ovšem, byli to všechno Evropané - Asiaty by australská vláda byla nevpustila i kdyby jí byli kolena vrtali - ale povězte, jak se měl takový Lotyš dohovárat s Macedoncem? Dohovárali se jak se dalo, zprvu německy a později lámanou a ještě lámanější angličtinou pochycovanou z úst australských mluvčích, a uznejte, že mluva australských mluvčích jadrná sice byla, ale neměla často mnoho společného s angličtinou, rozhodně s knižní angličtinou, kterou imigranti biflovali jak se dalo i nedalo. A to je řeč jen jen o řeči.

Takový mladý Estonec prošel krvavou sovětskou okupací v roce 1940, odvlékáním mladých Estonců na Sibiř, německou okupací trvající od roku 1941 do roku 1944, novou sovětskou invasí v roce 1944, příšernou válkou, útekem s rodinou či bez rodiny z Estonska do Německa a několikaletým pobytem mezi šmelináři v americkém lágru Německa. Pak se dostal do poklidné a nicvědoucí Sydney a zde narazil na mladého Australana či Australanku, anebo ještě hůře, na staršího Australana nebo postarší Australanku, a měl se snažit vysvětlit jim, proč vlastně on se do té jejich země vedral. Nedovoloval mu to už ani jeho hubeňoučkový slovníček angličtiny. A takový pětadvacetiletý Australánek nemohl, prostě nemohl pochopit uvažování takového mladého Estonce, Jugoslávce, Ukrajince, Poláka či Litevce. Kulturní diverze byla obrovská a nebylo tomu ani jinak v případě Čechů. A proč že utíkat před komunistickou vládou, proč ji prostě ve volbách neshodit? Jedno bylo ovšem naproste většině těch nově příchozích společné - nedostatek peněz. A do práce chuť měli, a té bylo tehdy všude dost a dost. Mladí Australané takovou chuť nepocítovali a nedovedli chápat, proč ti zpropadení přistěhovalci chtějí mít dva joby, když jeden job je placen docela dobře.

Hlavní příčinou vzájemného nepochopení byla ovšem řeč. Anglicky, jen anglicky a ne jinak. Teď jsi tady, teď hovoř po našem, anglicky. Sami Australané, jak notoricky známo, druhou řeč neovládají a nedovedou si vysvětlit proč ti zpropadení nově příchozí, ti zabeďnění Novoaustralané nehovoří samospasitelnou angličtinou. Chudák moje paní bytná, dobrá a zlatá paní Robinsonová přísahala na to, že dva z jejich nájemníků, estonský student architektury a já, Čech, nemohou mluvit dobře anglicky, protože jim to nedovolují jejich nedokonale vyvinuté hlasivky. Takže hlasivky - ale to nebylo tak špatné vysvětlení, protože mnozí jiní prostě obviňovali imigranty z úmyslného nepoužívání angličtiny, a nedávali jim to zapomenout. A byly tu i další důvody k nesvárům. Kupříkladu hlavním mluvčím zastánců náboru imigrantů z evropských lágrů byl Arthur Caldwell, labourista, a přestože tehdejší mentalita odborů byla v podstatě proticizinecká, australská Labor Party imigraci podporovala, a to také ve víře, že ti evropští vydědenci, ta evropská spodina ze sběrných táborů nemůže nevolit labouristy. To ovšem byl kardinální omyl a tato „spodina“ rekrutující se hlavně z utečenců před komunismem, brzy zjišťovala, že australská Labor Party tehdy „nadržovala“ komunistům, nebo alespoň jednala tak, jako by jim byla nadržovala, a uprchlíci pak šmahem dávali hlasy liberálům. To vzbuzovalo nevoli, snad i oprávněnou.

Nu a ten tehdy mnohokulturní kotel vřel a vřel. On ale nevřel jen jakousi zlostí. Nově příchozí po počátečních strastech zjišťovali, že Austrálie je pokojná a dobrá země se spoustou práce a možností podnikání, a Australané počínali přicházet na to, že Novoaustralané nejsou jen vrazi, zloději a vůbec cizáctí lumpové. Anglo-irští Australané si ovšem zprvu představovali, že ti nově příchozí si začnou zastrhávat vlasy na kratinko jako oni, jejich ženy že budou vycházet z domu s natáčkovými švábky, že budou propadat holdování alkoholu, a to ve stoje, že budou jíst skopové sedmkrát denně a prohlašovat kriket za krále všech sportů. K tomu nedošlo. Novoaustralané si naopak představovali, že Austrálii ihned vynesou z mentality Zapadáka v Pacifiku na výsluní takového Talinnu, Zagrebu, Skoplje či Prahy, ne-li už přímo Zlámané Lhoty. K tomu také nedošlo. K čemu tedy že došlo? Nu v tom je právě ten háček háčků. K čemu že došlo? K mnoha a mnoha změnám. Novoaustralané se začali holit tak pečlivě jako Australané. I australští dělníci totiž vždycky chodili do práce ve slušných košilích, vymydlení a čistí. Evropané, tedy bývalí Evropané, se počali sprchovat dvakrát denně místo jednou týdně a bídně. Novoaustralané se naučili anglicky a jejich děti vynikají v této jim druhé řeči. Děti Novoaustralanů také dodnes vynikají vzděláním. Staroaustralané se naučili jíst kromě skopového téměř všechno, včetně ptačích hnízd a čím exotičtější restaurant tím více Australanů jej navštěvuje, i když, příznějme, naše knedlíky a halušky nijak hlouběji prorazit nedovedly. Australané mají operu koncipovanou Evropanem a navštěvují ji - muž s delšími vlasy a chodící na koncerty už dávno není zvrhlikem, úchylkářem ani zženštilým individuem. Australané už neprohlašují, že evropská města jsou prostě hromadami starých kamenů. Už se neptají, zdali heidelberská universita dosahuje slávy university sydneyjské... Nikdy však dosud evropským příchozím nepřiznali, že sem Evropané zanesli i jiné kvality, nepostižitelné statistikou - rodinnou soudržnost, píli a vytrvalost, houževnatost a šetrnost, abychom uvedli jen některé z oněch dobrých kulturních přínosů. Toho jako by dodnes nebylo bývalo.

Pozor ale, pozor ! Co se to vlastně stalo? Praotec Darwin by bezpochyby zajásal. Stalo se to, co se stát asi muselo. Všechno se to jakoby zamíchalo, vystříbřilo a obrousilo a je z toho australská kultura. Anebo že by civilizace? Sice v plenkách, ale nožičkami kope mrštně a živě jako každé děcko plné života. Někdo ovšem vymyslel tu multikulturnost, ale ta přetrvává jen jako lamatelka jazyků, bez ohledu na realitu. Ti její vyznavači totiž ještě neodkryli její absurditu. Cožpak je vůbec možno prostě na povel zřídit v jedné zemi paralelní existenci několika kultur? Takový experiment si snad mohli kdysi dovolit Švýcaři, ale v jiných zemích je to jen pouhá fikce, včetně Kanady, kde trvá napětí mezi oběma tábory, francouzským a anglickým. V Austrálii se stalo cosi, co možná nikdo nepředpokládal. Z dospělých Novoaustralanů sem příšlých se nikdy nestali a nestanou „dinki di Aussies“. Ale jejich děti a vnuci jsou už Australané, a to Australané hrdí na svoji novou zemi. Novoaustralané se snažili vychovat malé Lotyše, Macedonce, Řeky, Eskymáky. To se přes veškeré úsilí nepodařilo, protože svobodná a tolerantní Austrálie má obrovskou a nikým dříve nikdy nepředpokládanou přitažlivost. Mladí Australané jsou prostě Australany, a zdánlivě bez rozdílu původu. To ovšem jen tak zdánlivě. Ve skutečnosti v sobě mají

a uchovávají sémě svých rodičů. Malý Erwinek Silberstein je sice Australanem, ale nese v sobě kulturnost svého rodu. Totéž platí i o Nicki Papadopoulosovi, a o Karličkovi Novákovi. A tito Karličkové a Erwínkové, Sášenky a Ludmilky oplodňují a vytvářejí jednotlou, zdánlivě jednotlou, ale stále se přetvářející, doplňující a vznikající australskou civilizaci a kulturu, naprosto autentickou, nikoli slepě napodobující a svázanou s matičkou Británií, s matičkou Polskou, s matičkou Itálií. Možná, že je kapánek příliš hlučná, příliš útočná, příliš sebevědomá. Ovšem je, tato nová Austrálie, existuje, jestvuje, ať se nám líbí či nelíbí. Je to zatím těžko lidem, a zejména Staroaustralánům, ukazovat, vykazovat a dokazovat. Austrálie se za posledních padesát let přetvořila, padni komu padni, je z ní unikátní a jednokulturní země zcela individuální a odlišná od jiných, není to ani malá nedomrlá a nedokonalá Británie, ani malá nedomrlá a nedokonalá Evropa a dokonce už ne nedomrlá a nedokonalá malá Asie. Tato jednotlá civilizace dovedla potlačit zvyk australského Dríveeskymáka po obědě nabízet manželku svému hostu a zvyk jiných svého hosta pozřít k večeři. Buď jak buď, chceme-li či nechceme, multikulturalismus zůstává pouhým jazykolamem. Pouhým knižním abstraktem. Snad i nedostižným ideálem dobromyslných dobrodinců. Nevěříte?

Však to vidíme a cítíme všude kolem sebe. Jen se zahledět a zaposlouchat. Mladá Austrálie přímo srší jednotnou australskostí, ba je snad i přímo výsměchem multikulturnosti - a člověku to trochu i vadí, přál by si větší rozlišnost a ne aby celý sál věncem zvednutých paží po americku mával přiblblému takézpěváku. To všechno po zdařilé absorpci potomků přistěhovalců z těch nejpestřejších koutů světa. Děti všech těch rarit jsou prostě Australany, a to je možná i světové unikum. Žení a vdávají se mezi sebou anebo se alespoň mezi sebou páří - tedy dávají do páru - a všichni tito mladí Australané nejrůznějších genů a roubů nám denně svojí na odiv vydávanou existencí připomínají suchopárnost sociologů a jejich neschopnost, nemohoucnost předservírovat nám budoucnost této rozlehlé a dosud i šťastlivé země. Ta budoucnost je tu v Sydney i teď, v dnešní přítomnosti tak říkajíc - and Bob's your uncle, řekli by ti mladí. Musíme si anebo měli bychom si tedy strčit ten multikulturalismus za kloobouk, z nedostatku jiného vhodnějšího místa.

To že je všechno? Ne, bohužel to všechno není. Zbývá nám onen nedorozšířený a možná i neřešitelný problém těch temných praobyvatelů tohoto záhadného kontinentu. Ti se do toho vroucího kotle ještě nezamíchali. Pravděpodobně především působením všech těch jejich falešných lidumilů a levicových teoretiků. Ale ono také přeskočit čtyřicet tisíc let není jen tak, z doby kamenné do jednadvacátého století je do dnešní Sydney dále než ze Zlámané Lhoty. Skákat se ovšem nutně bude - pokud se my ostatní nerozhodneme začít skákat kolem ohňů a foukat na didžeridů. K tomu my se rozhodnout nemůžeme a k tomu rozhodnému, nutnému a nevyhnutelnému přeskočku dojít prostě musí. Nedojde-li k němu a nebudou-li se naši tmaví spoluobčané chtít přiřadit, budou prostě trvale vyřazeni a hrozí jim stejně neodvratná smrt jako samobytné etnické jednotce. Ledaže by chtěli přežívat jako indiánské musejní kousky americké v rezervacích. V apartheidu...

Jednokulturnost? Však ji máme, ať ji vítáme či nikoli. Multikulturnost? Zajděte si do muzea, vy nevěřící Tomáškové. Ale i tam ji dnes už jen sotva ve vitrínce, byť pečlivě oprašovanou, objevíte.

Putting the heat on global warming

By MICHAEL DUFFY Daily Telegraph December 25, 2004

In the past week I've heard from people in Sydney, the Southern Highlands and the Blue Mountains who believe their world has heated up in the past decade.

And they blame it on man-made global warming.

If you agree, you might be interested in one of this Christmas's best-selling novels. It's *State of Fear* by Michael Crichton, whose other books include *Jurassic Park*.

The new book is a passionate attack on what Crichton claims is the phony global warming crisis. This week it was number two on Amazon's best seller list.

Crichton believes green groups have invented this crisis to attract members and money. For the Greens, no crisis means no cash.

Once a sense of crisis is created, governments usually go along with it, to appeal to scared voters. And once governments go along with it, the scientists who depend on them for funding often fall into line. So with this massive consensus based on greed and fear, it's hard to find the truth.

In the novel, a green group decides to sue the US government over global warming, which they say has led to rising sea levels that will cover a small Pacific nation.

The problem begins when the greens' lawyers discover there's no evidence of rising sea levels, even though almost everyone believes in them.

From this they work backwards and find that in general the scientific evidence on climate change does not support the global warming story.

Here's what happens when the book's hero, Peter Evans, first hears that the US government wants to go to court . . .

Who's going to fight it? He asks in amazement. Nobody with any stature. There isn't a reputable scientist in the world who doesn't believe in global warming.

On that point, you are wrong, he's told. It emerges that a long list of reputable climate scientists believes global warming is at best unproven, at worst pure fantasy.

But this is ridiculous, Evans says. Just read the newspapers, or watch TV – newspapers and television are susceptible to carefully orchestrated media campaigns. Lawsuits are not.

Then forget mass media, he says, and just read the scientific journals.

We do. They're not necessarily helpful to our side.

It gets worse for Evans when he learns that the best temperature figures don't show worldwide rises over the past 50 years, and when sea levels were investigated in the Maldive Islands they were found to have dropped – not risen – in the past 20 years.

The book is a fascinating expose of one of the great scams of our time. And unusually for a work of fiction, *State of Fear* has footnotes and 22 pages of references to support its claim that global warming is politicised junk science.

So why do so many believe NSW is getting warmer? One reason is that maybe it is, but it has nothing to do with man-made global warming.

A fact about climate is that it changes naturally all the time.

Maybe human action affects this, but many climate scientists believe our activities are trivial compared with naturally-occurring changes of which we still have almost no understanding.

But these changes are not worldwide. NSW has had a hot December but Britain is experiencing one of the coldest winters on record. There's a natural tendency to think of global warming whenever it's hot, and forget it whenever the weather is normal or cold. But this is just unscientific.

Panic comes with a price. The cost for the world of complying with the Kyoto agreement on global warming will be \$200 billion a year.

According to skeptical environmentalist Bjorn Lomborg, for half that price we could permanently solve the most pressing humanitarian problems in the world.

So next time there's a sweltering day, think about *State of Fear* and just lie back and enjoy the heat.

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI *Bořek Šindler*

Budu si zapnout knoflík. Budu jít na procházku. Budu zazpívat písničku. Bude políbit svoji snoubenku. A už jste prozrazení. Už není Vaše mateřská řeč čeština. Protože ani ten nejmenší český školáček nebude říci, že bude přijet k babičce na prázdniny. I ten nejmenší školáček to už má jakoby v krvi, a ne-li v krvi tedy v ústech a ne-li v ústech tedy i v tom nejzazším závitu svého mladinkého českého mozku, že nebude nikdy povědět že bude jít do druhé třídy. A až bude vychodit druhou třídu, bude jít do třetí. To nikdy nebude přenosit přes jazyk.

Dělejte co dělejte, žádného Germána a žádného obyvatele naší planety s anglickou mateřskou řečí nikdy nebudete naučit rozeznávat český slovesný vid. Snažte se vysvětlit Australanům rozdíl mezi „jít“ a „chodit“ anebo psát a napsat a nebudete pochodit. Slovesný vid je pro Neslovana absolutním pralesem a tím se nikdy nebude proplést. Bude se proplétat, ale neproplete se, neproplete a neproplete, i když se bude postavit na hlavu. Ve své skvělé knize Chrám i tvrz vykládá její autor a náš nejskvělejší češtinář Pavel Eisner jak jednou ještě za první republiky učil jednoho německy hovořícího magistrátního radu česky. A byl ten pan rada žák nad jiné schopný a bystrý a všechno si pilně poznamenával, ba vybudoval si takový jakýsi žebříček a všechno se to učil a učil a konečně dosáhl stupně, kdy se zdálo, že ho už nebylo co učit. Podali si s panem profesorem ruku na rozloučenou a pan rada Pavlu Eisnerovi pak dopisem vřele poděkoval. Krásný dopis to byl, plný diků, a neobsahoval jedinou chybičku, až právě na to, že končil větou - „a teď se budu zase naučit jinou řeč“, nebo něco v tom smyslu.

Český slovesný vid musí mít prostě člověk už od malička, od nejútlejšího mládí, ve svém řečovém systému. Ten systém si takový malý český člobrdik osvoji bez zvláštního moření se a úmorného studia, prostě to nějak do sebe nasaje, ne-li s mateřským mlékem tak rozhodně asi kolem svého pátého roku, a pak už ten systém nikdy nezapomene. A nemusí být ani nijak zvlášť inteligentní ani vnímavý. Kdo ale tímto přirozeným procesem nebude projít, ten už se to potom v životě nikdy nebude naučit. Bude se třeba zbláznit, ale nebude se to naučit. I když se bude stát magistrátním radou, a třeba i primátorem.

Je tedy možno říci působit škodu a způsobit škodu i způsobovat škodu - ale nepokoušejte se vysvětlit ty jemné rozdíly svým australským přátelům. Lze říci, že mandelinka bramborová působí škodu i že způsobuje škodu. Bude tu škodu působit, bude ji způsobovat ale nebude ji způsobit. Kdo procedí, že mandelinka bude způsobit škodu, ihned se přiřadí k panu magistrátnímu radovi. Nebo se k němu bude radit. Ale nebude se k němu přiřadit. Přiřadovat se samozřejmě může. Snažte se to usměrnit nějakým pravidlem a pokud již nejte šediví, sšedivíte. Nebudete sšedivět, sšedivíte. Šedivět, sešedivět. Lysat a olysat. Olysám, ale nebudu olysát, i když třeba budu olysávat.

Jdu, chodím, budu chodit a půjdu. Budu chodit do školy, jdu do školy, ale do školy bude jít jen pan magistrátní rada. A teď se rozloučím. Budu se pomalu loučit. Jaky že je v tom rozdíl? Ale nebudu se rozloučit. Však to ví i každé malé dítě, ne? Doufám, že se na mě nebudete rozzlobit. Budete mně za to poděkovat? Jinak se mně to bude dotknout. Já teď budu slíbit, že to už nikdy nebudu takhle napsat.

Vážená sestro, vážený bratře,

PŘÍSPĚVKY na rok 2005   \$ 25.00

Dovolujeme si Vás zdvořile upozornit, že členské příspěvky jsou nyní splatné. Dle nových klubových Stanov členské příspěvky je nutno uhradit do konce ledna 2005! Šek nebo Money Order prosím vystavte na Sokol Sydney. Nezapomeňte též napsat svoje jméno a adresu.

M. Moravec, PO Box 19, CROYDON PARK, NSW 2133. Telefon 9744 1805.

Přispvky 2005	\$ 25.00
Přispvky 2004 (pokud nezaplaceně)	\$ ..... (\$ 25.00)
Dar na Vstník	\$ .....
Dar na dr bu N-rodního domu ..	\$ .....
Celkem	\$ .....

FOUR SEASONS PHOTOGRAPHY

FOUR SEASONS
PHOTOGRAPHY

FOUR SEASONS
PHOTOGRAPHY

WHAT'S ON IN OUR SOKOL

Sport:

Cycleball: Every Monday night 7.30 pm.

Aerobics: Every Tuesday night 8.00 pm.

Nohejbal: Every Wednesday night 7.30 pm.

Volejbal: **Young team :** Sunday afternoons

Friday team: Every Friday night

Saturday team: Saturday afternoons starting between
3.00 and 4.00 pm on the following dates:
22. January; 5. & 19. February;
5. & 19. March; 2., 16. & 30. April;
7. & 21. May; 4. & 18. June

Children: Same Saturdays as volleyball above from 3.30 to 4.30 pm

Call Jane 0438 014 125

Table tennis and other sport activities:

Any time by arrangement to fit-in with the above.

Restaurant / Dining:

Our favourite dishes in the air-conditioned comfort.

OPEN: Fridays and Saturdays for dinner 6.00 pm. to 10.00 pm.

Sunday Lunch: By arrangement and advance booking only !!!

FOR MORE INFORMATION AND ALL BOOKINGS RING

JERRY: Mob. 0438 680 575 or Sokol 9452 5617

**FOR ALL ENTERTAINMENT AND SOCIAL EVENTS
WATCH OUT FOR ANNOUNCEMENTS IN "VSTNŮK",
SPECIAL ADVERTISING OR OUR WEBSITE:**

www.sokolsydney.com

Roční předplatné Věstníku

Za 6 čísel \$ 20.00

Ceny reklam ve Věstníku

(6 čísel / 1 číslo)

Celá stránka \$ 240.00 / 100.00

Polovina stránky \$ 120.00 / 50.00

Třetina stránky \$ 80.00 / 33.00

Čtvrtina stránky \$ 60.00 / 25.00

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Ltd

If undelivered return to:

16 Grattan Cres

FRENCHS FOREST 2086

Print Post Approved

PP 239732-00003

POSTAGE
PAID
AUSTRALIA